



ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ



ὑπαρξίς τῆς ψυχῆς ἐπιβεβαιούται ἐκ διαφόρων συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων, ἀποδεκτῶν γενομένων ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου παρὰ τῶν σοφιστῶν καὶ φυσιοδιφῶν καὶ ἀπασῶν τῶν ἀνθρωπίνων θρησκείων, δογμάτων καὶ συγγραφέων φιλοσόφων. Ὡς φαίνεται δέ, ὅπως ἐν τῷ ἄρματι, ἀπαιτεῖται ὁδηγὸς διὰ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀψύχῳ ὕλῃ, τῷ σῶματί μας, δεόν νὰ ὑπάρχῃ ἡ διευθύνουσα διάνοια, ἡ λεγόμενη ψυχὴ, ἣτις νὰ ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς πράξεως. Ἀναμφηρίστως δέ, αὐτὴ αὐτὴ ἢ πρὸς τὸν διαχωρισμὸν αὐτῶν τάσεως

ἀποδείκνυσι καὶ τὴν ὑπαρξίαν τῆς ψυχῆς.

Ἡ ψυχὴ εἶναι τὸ κύριον ἐν τῷ σῶματι ὄν καὶ τὸ κυριώτερον πρὸς ἀπόδειξιν θέμα κατὰ τὸν Γοτάμαν. Πᾶν ἐργαλεῖον δεῖται χειρουργοῦ, ἀνευ δὲ τοιοῦτου, δὲν δυνάμεθα οὐδὲν νὰ ἴδωμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἅτινα εἰσὶν ὄργανα τῆς ὁράσεως. Οἱ νόμοι, ὡς ἀνωτάτη αἰτία οὐδὲν ἐξηγοῦσιν ἡμῖν διὸν ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἐγκαθιδρόσαντος καὶ ἐφαρμόσαντος τούτου, ἵνα τοὺς ἐννοήσωμεν.

Ὁ Γοτάμαν ἀφ' ἐτέρου λέγει, ὅτι δεόν νὰ διακρίνωμεν τὴν ἀτομικὴν ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης ψυχῆς καθ' ὅσον ἡ πολλαπλότης τῶν ψυχῶν ἀποδείκνυται ἐκ τῆς διαφορῶν καταστάσεως

τῶν ὄντων, ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς τάσεως ἐκάστου, ἐκ τῶν διαφορῶν εἰς ἃς καταγίνονται ἀσχολιῶν καὶ τέλος ἐκ τῆς ἐκάστου τύχης. Οἱ πλείστοι συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο.

Ἡ ἐκπόρευσις τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Βραχμᾶ (*) οὔτε γεννησις θεωρεῖται, οὔτε πρωτότυπος παραγωγὴ, κατὰ τὴν ὀρθόδοξον θεωρίαν τοῦ Βεδάντα. (**) Αἱ ἀτομικαὶ ψυχαί, τὰ ἀθάνατα καὶ αἰώνια ταῦτα μόρια ὁμοιάζουσι, κατὰ τούτους, πρὸς ἀναριθμήτους σπινθήρας, ἀπορρέοντας ἐκ πεπυρακτωμένης ἀνθρακίας. Δηλαδή προέρχονται ἐκ τῆς κεντρικῆς ἐστίας, ὅπου καὶ ἐπιστρέφουσιν, ἀφοῦ συνίστανται ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας.

Ἐκ τῶν νόμων τοῦ Μανῶ (***) μανθάνομεν, ὅτι ἀπὸ τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς διαρκῶς ἐκφεύγουσι, δίκην φωτεινῶν σπινθήρων, ἀναριθμητοὶ ζωϊκαὶ αἰτίαι, (ἀρχαί, στοιχεῖα, συστατικὰ μόρια), μεταδίδουσαι ἀκαταπαύστως τὴν κίνησιν τοῖς τῶν διαφορῶν τάξεων καὶ ἀποχρώσεων πλάσμασι. Τούντεῦθεν ἔπεται, κατ' αὐτούς, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Ἀνωτάτου ὄντος, ἀπαρallάκτως ὡς ἔχει ὁ σπινθὴρ πρὸς τὴν πυρᾶν. Οὐχὶ ὡς εἶναι ἡ σχέση μεταξὺ Κυρίου καὶ δούλου, ἀλλ' ὡς ἔχει τὸ Ὄλον πρὸς τὸ Μέρος. Ἄλλως τε τὸ Ἀνώτατον ὄν, οὔτινος ἢ ἀτομικὴ ψυχὴ ἀποτελεῖ μέρος, οὐδόπως συμμετέχει τῶν κόπων καὶ βασάνων ταύτης, ὑποκειμένης εἰς συμπαθείας πρὸς τὸ σῶμα, μεθ' οὗ ἐπὶ τινα χρό-

(*) Ὑπέρτατον ὄν, δημιουργὸς τοῦ πάντος, τὸ πρῶτον πρόσωπον τῆς τριαδικῆς θεότητος κατὰ τοὺς Ἰνδοὺς. Εἰκονίζεται διὰ κύκλου ἐν τριγώνῳ. Ὑπνώττοντος καὶ ἐγχειρομένου τοῦ Βραχμᾶ, καταστρέφεται ἢ ἀναγεννᾶται ὁ κόσμος.

(**) Βέδα ἔνομα ἀρχαιότατον ἱερῶν Ἰνδικῶν βιβλίων, περιχρυσῶν, τὰ τοῦ Θεοῦ, κοσμογενείας, ψυχῆς καὶ θεοσεβείας. Ταύτας ἀπεκάλυψε μὲν, ὡς πιστεύουσιν, οἱ Ἰνδοί, ὁ θεὸς Βράμας, συνέταξε δὲ ὁ σοφὸς Βιάσης. Βεδάντα. Θεολογικὸν μέρος τῶν Βεδῶν.

Ἐτέρα Ἰνδικὴ φιλοσοφικὴ βιβλός.

(***) Ἰνδὸς νομοθέτης καὶ ποιητῆς κοσμογονικοῦ συστήματος πραγματευομένου περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς κτλ.

νον προσεταιρίζεται. Ὡς δὲ ἡ τοῦ ἡλίου ἐν τῷ ὕδατι ἀντανάκλασις ταρασσεται ἢ ταλαντεύεται, ἐπομένη τῇ διακυμάνσει τῆς ὑγρᾶς ἐπιφανείας, χωρὶς παντάπασιν ἐκ τούτου νὰ ἐπιηρέασθαι τὰς ἄλλας ἐν τῷ αὐτῷ ὕδατι ἀντανακλωμένας εἰκόνας, οὐδ' αὐτὴν τὴν τροχίαν αὐτῶν, οὕτω καὶ οἱ τῶν ἀτόμων ἀγῶνες καὶ θλίψεις δὲν ἐπιηρέαζουσι φυσικῶς ἕτερον ἀτομον, οὔτε τὸ Ἀνώτατον Ὀν. Ἐκτός δὲ τούτου, μολονότι τὰ Βέδα συγκρίνουσι τὰς ἀτομικὰς ψυχὰς πρὸς τοὺς ἀπορρέοντες ἐξ ἀναφλεγόμενης ἐστίας σπινθηρας, ἢ ψυχὴ ἐκδηλοῦται ἐπίσης αἰωνία καὶ ἀπλαστος, ἀδημιούργητος.

Κατὰ τὸ Βέδα μόνον τὸ πνεῦμα εἶναι ζῶν καὶ αἰώνιον, ζωογονεῖ δὲ τὰ πάντα. Ἡ δὲ ψυχὴ κατὰ τὸ Sankhya-Karika αἴλος, ἀτομική, αἰωνία καὶ ἀφθαρτος.

Ὁ Θαλῆς, ὁ Πυθαγόρας καὶ ὁ Πλάτων ὑπέθεσαν τὴν ψυχὴν ἀσώματον, προσδιώρισαν δὲ ταύτην ὡς ὄν περιέχον ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως του καὶ οὐσίαν νοητικὴν.

Κατὰ τὸν Πυθαγόραν (Διογ. Λαέρτιος βιβλ. 8), ἡ ψυχὴ ἐσχημάτιται ἐκ θεοῦ αἰθέρος ἢ μᾶλλον εἶναι ἀπόρροια τῆς παγκοσμίου διανοίας. Ὁ δὲ Κικέρων ὁ συγκλητικὸς λέγει:

«Audiebam Pythagoram, Pythagoreosque «nunquam dubitasse, quin ex universali «mente divinā delibatos animos haberemus».

Ὁ Πυθαγόρας καθορίζων τὴν ψυχὴν λέγει, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀριθμὸς ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος. Ἐκλαμβάνει δὲ τὸν ἀριθμὸν ὡς διάνοιαν, ἀφοῦ ἡ Μονὰς κατ' αὐτόν, εἶναι ἢ εἰκὼν τῆς Θεότητος. Ὡστε ὁ Πυθαγόρας ἀπεδέχετο ἐντελῶς τὴν νοερότητα τῆς ψυχῆς.

Ἡ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διερμηνεία τοῦ Ἀριστοτέλους εἶναι καθομοία τῇ τοῦ Κικέρωνος.

Ὁ δὲ Πλάτων λέγει, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι νοερά οὐσία, ἀφ' ἑαυτῆς κινουμένη, κατὰ τὰς διαστάσεις ἀρμονικοῦ τινος ἀριθμοῦ (Plutarch. de Placit. Philos. lib. IV, cap. 2).

Κατὰ τὸν Ἡράκλειτον, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ σπινθὴρ ἀποσπασθεῖς ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ κεντρικοῦ πυραύνου καὶ ἠτις θὰ ἐοβέννυτο, εἰάν δὲν ἐτροφοδοτεῖτο ὑπὸ τοῦ παγκοσμίου φωτός, ὅπερ ἐξακολουθεῖ νὰ τῇ ἀποστέλλη νέας ἀκτίνες.

Κατὰ δὲ τὸν Μάξιμον τὸν Τυρίον (Διαλεκτικά 29, 27 καὶ 28), ἡ ψυχὴ ὁμοιάζει πρὸς βράχον στερρὸν ἐκ μέσων τῶν κυμάτων τοῦ Ὠκεανοῦ ἱσταμένον, ἢ ἡ ἀθανασία ἀπορρέει ἐκ τῆς σταθερότητος τῶν ἀρχῶν καὶ ἐντυπώσεως τῆς

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΒΡΟΧΑΙ ΕΚ ΖΩΩΝ



ΟΛΛΑ παραδείγματα ἔχομεν τοιούτων βροχῶν, καθ' ὅς ἐπεσον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μικρὰ διάφορα ζῶα ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας. Τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεωρούμενον ὡς ἀληθὲς θαῦμα, πρᾶγμα ἀξιόλογον καὶ ἀνεξήγητον, κατέστη καταληπτότατον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐποχῇ

τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπισκοπήσεως καὶ τῆς θετικῆς ἀναλύσεως.

Ὅταν, δυνάμει ἰσχυρᾶς ἠλεκτρικῆς ἐντάσεως, ἢ κάτω ἐπιφάνεια θυελλώδους νέφους πλησιάζῃ εἰς τὴν γῆν ἐν σχήματι κώνου, οὔτινος ἢ κορυφῆ εἶνε ὁμοία πρὸς σκῦαν, συνδυασμὸς τις δὲ ἀέρος καὶ ὕδατῶν παράγεται μεταξὺ τοῦ νέφους καὶ τῆς γῆς, τὸ ρεῦμα τοῦτο, μεγάλης δυνάμεως καὶ ἐν εἰδει σίφωνος, δύναται ν' ἀνυψώσῃ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀέρος μεγάλους ὄγκους ὕδατος ρευστοῦ, μετὰ πασῶν τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων οὐσιῶν, ὀργανικῶν καὶ ἀνοργάνων καὶ νὰ μεταφέρῃ πάντα ταῦτα εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν, ὅπου ἐκχύνει αὐτὰ ἐν καταστάσει βροχῆς κατακλυσμαίας.

Αἱ λίμναι, τὰ ἔλν, οἱ ποταμοί, ἐν γενεῇ ἅπασαι αἱ ὑδάτιναι ἐκτάσεις, ὡς καὶ αὐταὶ αἱ θάλασσαι μετὰ τῶν ποικίλων καὶ πολυπληθῶν αὐτῶν κατοίκων, εἰσὶν ἐκτεθειμέναι εἰς τὰ παράδοξα ταῦτα ἀποτελέσματα τοῦ τρομεροῦ μετεώρου, οὔτινος ἰδέαν τινὰ μετεδώσαμεν ἥδη ἀνωτέρω. Ἐκτός ὅμως τούτου, ὅταν καὶ μέγας τις στρόβιλος ἐξ ἀπλοῦ ἀέρος ὑψωθῇ, δύναται ν' ἀνυψώσῃ ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐν μεγίστη ποσότητι, διάφορα εἰλαφρὰ σώματα, ὡς ἐν παραδείγματι ἐντομα διαφόρων εἰδῶν, φύλλα, γῦρον ἀνθέων, ἄμμον κ.τ.λ.

Εὐρίσκονται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι παραδείγματα τοιούτων παραδόξων φαινομένων. Ὁ Φίλαρχος δηγείται, ὅτι πλείστακις εἶδε βατράχους καὶ ἰχθεῖς, πεσόντας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Παράθετε πρὸς τούτοις καὶ τὸ ἀκόλουθον χωρίον.

«Ὁ Ἡράκλειδης ὁ Λέμβος, ἐν ταῖς Ἰστορίαις αὐτοῦ, λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἐβρέξε βατράχους περὶ τὴν Παλιονίαν καὶ Δαρδανίαν ἐν τοιαύτῃ ποσότητι, ὥστε αἱ οἰκίαι καὶ αἱ ὁδοὶ ἐπληρώθησαν τοιούτων. Ἀδύ-

νατον ἦτο νὰ πατήσωσι τὸν πόδα ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ δὲ ἀποσύνθεσις τῶν νεκρῶν βατράχων ἀνέδιδε τόσῳ δυσάρεστον ὄσμην, ὥστε ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ ἐρημώσωσι τὴν χώραν.»

Ὁ Σκάλιγερ λέγει, ὅτι ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ ἡ πόλις Μιράβη τῆς Ἀκουϊτανίας(*) ἐπληρώθη βατράχων ἀτελῶν, (τουτέστι γυρινέων) πεσόντων ἐξ οὐρανοῦ μετὰ βροχῆς.

Πολλὰ περιεργοὶ ἱστορίαι εὐρίσκονται, ποιοῦσαι μνείαν περὶ τοιούτων βροχῶν, εἰς τὰ χρονικὰ τῆς νεωτέρας μετεωρολογίας. Ἐν ἔτει 1820, τὸ χωρίον Βέδρον, τοῦ διαμερίσματος Μεύσης (Γαλλίας), ἐδέχθη βροχὴν τινα βατραχοειδῶν. Ἡ πλατεία τοῦ χωρίου ἐκαλύφθη ἐκ τούτων, τὰ ζῶα δὲ ἦσαν μικρότατα. Τὰ πλείστα μάλιστα εὐρίσκοντο ἐν τῇ πρώτῃ καταστάσει τοῦ μετασχηματισμοῦ αὐτῶν, τουτέστι ἐν τῇ περιόδῳ τῆς ὑδροβίου αὐτῶν ζωῆς, ἐξ οὗ πολλοὶ ἐξελάμβανον ταῦτα ὡς σαλαμάνδρας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔρπετόν τοῦτο ἔχει ὡς φῆμιν ἰσοδόλου ζῶου τῆς ἐξοχῆς, οὔτινος καὶ τὸ βλέμμα μόνον εἶνε ὀλίθριον, τὸ χωρίον κατεθορυβήθη καὶ ἔλαβε τὰ μέτρα του.

Ἐν Jouy κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1855, λέγει τις αὐτόπτης μάρτυς: «Θύελλα μὰς κατέλαβε καὶ εἶδον νὰ πέσωσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φρύνοι καὶ βάτραχοι. ἐξ ὧν πλείστους συνέλεξα ἐν τῷ ἀλεξιβροχίῳ μου. Τὸ ἔδαφος ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ τεραστίας ποσότητος τοιούτων ζῶων, τρεχόντων καὶ πηδόντων.»

Εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Ναντούης τὸ αὐτὸ ἀξιοπεριεργὸν γεγονός συνέβη κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1888, ὅπου, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν ὑδάτων εὐρέθη πληθος βατραχοειδῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν.

Τὴν 2 Αὐγούστου 1889 ἐν Ἀγίῳ Πέτρῳ τοῦ Ἀλβίγγυ (τῆς ἐπαρχ. Σαβαυδίας), κατόπιν ἡμέρας ὀμιχλώδους καὶ βαρείας θερμοκρασίας, κρότος κεραυνοῦ αἰφνης ἠκούσθη, ὃν ἠκολούθησε βροχὴ πλήρης μικρῶν φρύνων ἐν τοιοῦτῳ βαθμῷ, ὥστε τὸ ἔδαφος κατεκαλύφθη ἐκ τῶν μικρῶν καὶ ζώντων τούτων ζῶων. Τὴν ἐπιούσαν, ἅμα τῇ αὐγῇ, ἡ πλατεία τοῦ παρεκκλησίου εὐρέθη κεκαλυμμένη. Ἠράγμα δὲ παράδοξον, τὰ ἀμφίβια ταῦτα, ἦσαν ἅπαντα τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, ἀναλόγου δὲ πρὸς δίδραχμον ἀργυροῦν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπτου ἐποχῆν, ραγδαία πτώσις βατραχίνης βροχῆς, παρετ-

ρήθη ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, ἐν Ζαμεστῶουν (Dakota).

Εἶδον ἐν ἀρχῇ περιφερόμενον ἀνωθὶ τῆς πόλεως νεφύδιόν τι μέλαν. Αἰφνης ἐκ τοῦ νέφους ἔπεσε βροχὴ καὶ ταυτοχρόνως μία τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἐπληρώθη βατράχων. Ἦσαν ἑκατοστίες ἐκ τούτων, πηδῶντες ἐπὶ τῶν ἀλάκων καὶ τῶν πεζοδρομίων. Πάραυτα ὅμως ἀπελύθησαν οἱ κύνες, οἵτινες πρὸς τοῦτο κατεβρόχθισαν.

Ἐν Neuilly, παρὰ τοὺς Παρισίους, τὴν 17 Ἰανουαρίου τοῦ 1890, μυριάδες μικροτάτων βατράχων ἔπεσον ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν περιχώρων, κατόπιν ἰσχυρᾶς καὶ θυελλώδους βροχῆς.

Καίτοι τὰ τοιοῦτου εἶδους γεγονότα πιστοποιοῦνται ὑπὸ πολλῶν μαρτύρων, εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ προσέξωμεν καὶ εἰς τὰς πλάνας. Δὲν εἶνε ἀμφίβολον τῷ ὄντι, ὅτι αἱ λεγόμεναι βροχαὶ τῶν βατράχων, τῶν σκωλήκων, τῶν ἐντόμων κ.τ.λ. δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ ἐμφάνισις τῶν ζῶων τούτων ἐξεληθόντων κατὰ πλήθη ἐνεκα πλημύρας καὶ ἐπιδρομῆς τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντων ὑδάτων. Ἐν τούτοις, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἡμῶν παραδείγμασι ἀνεφέρομεν, πολλάκις συμβαίνουσι καὶ ἀληθεῖς τοιαῦται ζωϊκαὶ βροχαί, καθ' ὃν τρόπον ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν.

Ἐκτός τούτων πλείστα εἶνε ἐπίσης τὰ παραδείγματα βροχῶν ἰχθύων, πολλὰ τῶν ὁποίων προέρχονται ἐξ ἀύθεντικῶν πληροφοριῶν.

Κατὰ τὸ 1820 οἱ μαθηταὶ σχολείου τινὸς τῆς Νάντης, ἐξεληθόντες εἰς περίπατον, εἶδον ἐκπληκτοί, κατόπιν σφοδρᾶς θυελλῆς, τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἀγρῶν κεκαλυμμένην, ἐπὶ ἐκτάσεως 300 μέτρων, ὑπὸ πληθῆος ἰχθύων μᾶκους ἐνδὸς δακτύλου περίπου, ἀσπαιρόντων ἐπὶ τῆς χλόης.

Κατὰ τὸ 1834 ἐν Ἰνδία ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Γάγγου παρετηρήθη ἀνάλογον φαινόμενον. Περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐν Σκωτία, ἐντὸς τοῦ Kinross, ἔπεσε βροχὴ ἀριγγῶν Ὁ δὲ ἀντιναύαρχος κ. Ζουριέν τῆς Graviere ὑπῆρξε μάρτυς βροχῆς ἀξιοσημειώτου, βροχῆς μικροτάτων ἰχθύων, πεσοῦσης παρὰ τὴν Τουλῶνα.

Καλόγηρός τις καπουκίνος, κατοικῶν ἐν τῷ μοναστηρίῳ Steye-Tegeelen (Limbourg) ἔγραψεν ὡς ἔξῃς τὸ παράδοξον μετεωρολογικὸν φαινόμενον βροχῆς ἰχθύων ἢς ὑπῆρξε μάρτυς, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ καλόγηροὶ καὶ ἠτις συνέβη ἐν Ἰουνίῳ τοῦ 1889:

«Κεραυνὸς ἔπεσεν ἐπὶ τινος οἰκίας πολὺ

(*) Νομὸς τῆς Γαλλίας.

πλησίον τῶν γερμανῶν ἱεραποστόλων, ἐνθα ἐξεργάγη πῦρ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρουσιάσθη τὸ ἐξῆς περιεργον φαινόμενον: Πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας, ἥτις ἐκάν, ἀπεσπάρθη μικρά τις στύλη ἐκ τινος νέφους ἥτις ἐμπκύνθη σημαντικῶς, κατόπιν αἰωρήθη ἐν τῷ ἀέρι, ὡς ὄφει κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ ἀέρος καὶ ἀφοῦ τοιοιτοτρόπως ἐνεφανίσθη, εἰσπλάθην ἐν τῇ νεφώδῃ αὐτῆς θήκη. Οὕτω λοιπὸν δὲν ἐφαίνεται ἐκ τῆς στύλης ταύτης παρὰ ὑπόλοιπόν τι μῆκος ἐνδὸς μέτρου, ὅτε αἰφνης καὶ τοῦτο διεμελίσθη ἐκ τῆς ἐκρήξεως δίο ἀστραπῶν. Τότε στύλη ὕδατος ἐξεχύθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, φέρουσα ποσότητα ἰχθύων. Τὸ μέρος ὅπου τὸ τοιοῦτον συνέβη εἶνε πλησιέστατον τῆς Μεύσης. Ἐὰν βεβαίως τὸ πρᾶγμα συνέβαιεν ἐν Παρισίοις θὰ ἦδύνατο ν' ἀλιεύσῃ τις ἀπὸ τοῦ Πύργου τοῦ Ἀίφελ ἰχθεῖς ἐκ τοῦ νέφους. . . »

Ἐκθέσωμεν ἀκόμη δύο παρατηρήσεις ἀναλόγουσ μετὰ τὰς προηγουμένας:

Ἐν μηνί Ἰανουαρίῳ τοῦ 1869 ἐπνευσε σφοδρὸς νότιος ἀνεμος, ὃν διεδέχθη χιών, ἐν Ἀράχη τῆς Γαλλίας). Τότε ἐπὶ τῆς χιόνος ἐφάνη ἀπειρος σωρεία σκωλήκων ζώντων. Οἱ σκωλήκες οὗτοι ἀνῆκον εἰς εἶδος τι ὧν σωρεία ὑπῆρχεν ἐν τινι δάσει τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἐξ οὗ βιαίως θὰ ἤρπαγνσαν ὑπὸ τῆς θυέλλης.

Κατὰ τὸ 1580 ἐν Ἑλβετία κατόπιν βροχῆς ραγδαιοτάτης, πεσοῦσης ἐν τοῖς περικύρως τῆς Λωζάννης εἶδον, ὅτι ἡ γῆ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ ἀναριθμήτου πλήθους καμπῶν. Πᾶσαι σχεδὸν ἦσαν μέλαιναι καὶ μῆκος ἐνδὸς ἑκατοστομέτρου. Ὑπῆρχον ὅμως καὶ κίτριναι μῆκος 3.

Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος ἀρθρου νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν βροχῶν τῶν ἀκριδῶν μυλοδονθῶν, τῶν ἰπταμένων μυρμηκῶν, τῶν χρυσαλίδων καὶ τῶν ἄλλων τοιοῦτων ἐντόμων, διότι κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας τὰ ἔντομα ἀντικαθιστῶσι τὸ ὕδωρ τῶν βροχῶν, ὅπλαδὴ ἡ ποιοῦνται ἐπιδρομὰς αὐτοβούλως ἢ φέρονται ὑπὸ σφοδροῦ, ἀλλ' ἀπλοῦ ἀνέμου, ἐνῶ ἡμεῖς ἐξετάζομεν ἤδη τὰ δι' ὕδατος τῶν βροχῶν μεταφερόμενα ζῶα.

Αἱ ἀνωτέρω ἐν εἶδει βροχῆς πτώσεις τῶν ἐντόμων εἰσὶ πολὺ γνωσταὶ καὶ ἐξηγοῦνται εὐκόλως, καθόσον ἐκ τοῦ μεγάλου πλεονασμοῦ των καὶ τῆς στερεώσεως ἐπομένως τῶν τροφῶν ἀναγκάζονται τὰ πτεροφόρα ἄλλως τε ταῦτα ἔντομα νὰ ἐπιχειρῶσιν ἐπιδρομὰς οὐκ ὀλίγον ἐπιβλαβεῖς.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Οἱ πνευματισταὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μᾶς παρουσιάζουν καὶ νεωτέρας ἐκπληκτικὰς εἰδήσεις. Μετὰ τὰς τόσας ἀνακοινώσεις διὰ τῶν ἐφημερίδων ποικίλων συνεννοήσεων τῶν ἀνθρώπων μετὰ ψυχῶν διὰ τῆς ἀμέσου γραφῆς ἰδίως, διατὶ νὰ μὴ σκεφθοῦν νὰ δημοσιεύσουν καὶ ἐφημερίδα ἀποκλειστικῶς πνευματιστικὴν, ἀνακοινοῦσαν ἡμῖν καθ' ἑκάστην τὴν γίνεται ἐκεῖ πέραν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καὶ πῶς ἔχουν τὰ προσφιλῆ ἡμῶν ὄντα; Ποῦ πηγαίνουν, πῶς διάγουν, τί συναντοῦν καὶ τέλος τί ὁρμὰς καὶ πάθη ἔχουν; ὡς καὶ τί παρῖεργα καὶ παράδοξα ἐνέχει ὁ κόσμος τῶν ἀοράτων ἐκεῖ;

Ἀκούσατε καὶ τὰ παρῖεργα καὶ ἐκπληκτικὰ καὶ θαυμάσια ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἐπίνοια διὰ τῆς προϊούσης ἐφευρετικότητος τοῦ διποδικοῦ ἐγκεφάλου.

Ἡ ἐφημερίς αὕτη θὰ ἐκδίδεται ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις διασήμων τε θνητῶν. Ἀφοῦ δὲ τὰ πνεύματα εὐκόλως ἔρχονται εἰς συνεννοήσεις μεθ' ἡμῶν, ἐπόμενον εἶναι οἱ διευθυνταὶ τῆς ἐφημερίδος ταύτης νὰ ἐκλέξωσι τὰ κατάλληλα καὶ μᾶλλον σημαίνοντα διὰ τοιοῦτον ζήτημα πρόσωπα. Μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὡς εἰθίσται παρὰ τοῖς πνεύμασιν, ὅτι θὰ ἀνακοινῶσι πρὸς δημοσίευσιν ὅσα πράγματα ταῦτα θέλουσι καὶ ὅσα τοῖς ἐπιτρέπεται πρὸς διατήρησιν τῆς ἀπολύτου ἰσορροπίας τοῦ καθεστώτος τῶν κόσμων.

Διότι, σημειώσατε καλῶς, τὸ μέλλον δὲν προδίδεται, οὔτε κοινοποιεῖται.

Ἡ ἐφημερίς αὕτη οὐδὲν βεβαίως θ' ἀμελήσῃ, ὅπως εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστας τῆς, καὶ θὰ περιέχῃ ἀρθρα τοῦ Βολταίρου, τοῦ Ρουσσώ, τοῦ Δουμά, τοῦ Βοκακίου, Δάντου, Κικέρωνος, Πλάτωνος, Πυθαγόρα κτλ. τοῦ Ἰπποκράτους ἀνακοινώσεις ἰατρικὰς, τοῦ Νεύτωνος καὶ Ἀραγῶ, ἀστρονομικὰς καὶ φυσιολογικὰς, τοῦ Γαμβέτα, Δισραέλη, Μόλτκε καὶ Βίσμαρκ πολιτικὰς, τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ Μ. Ναπολέοντος στρατιωτικὰς καὶ τόσας ἄλλας, ὠραίας καὶ παραδόξους, αἰτινες θὰ ἐκπλήξουν τὸ παγκόσμιον κοινόν.

Καὶ τί ὠραιότερον καὶ σημαντικώτερον πρᾶγμα ν' ἀναγινώσκῃ τις στρατιωτικὰ ζήτηματα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τοῦ Ἀρταξέρξου, θεολογικὰ τοῦ Μωϋσεως καὶ τῶν Ἀποστόλων Ἰωάννου καὶ Ματθαίου καὶ ἐπιστημονικὰ τοῦ Ἀρχιμήδους καὶ Βάκωνος καὶ τόσα ἄλλα;

Ὡς νὰ ἔζων οὗτοι ἐνταῦθα παρ' ἡμῖν καὶ ἐπὶ καλεῖται, ὅτι τὰ ἀρθρα των εἰσονται ἀθροιστικώτερα καὶ ἀπηλλαγμένα τῆς πολιτικῆς

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΝ ΜΑΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Περιεργος ἀποκάλυψις τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου. — Πῶς ἐγένετο αὕτη. — Ἱστορία καὶ παράδοσις ἐξ ὀμιλίας, ἣν διεντυπώσαμεν ἐν Καίρῳ.



ΑΤΑ τὴν ἐσχάτως διαμονὴν μου ἐν Καίρῳ κατὰ παράδοξον συγκυρίαν ἐγένετο ἡ ἀποκάλυψις τῆς εἰκόνος, τῆς Θεοτόκου, κρατούσης τὸ βρέφος ἐν ταῖς ἀγκάλας ἐν ἀναγλύφῳ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου τῆς Παναγίας, ὑπάρχοντος ὡς γνωστὸν, ἐν Ματαρία, δύο ὥρας περίπου μακρὰν τοῦ Καίρου καὶ παρὰ τὴν ἀρχαίαν Ἡλιούπολιν.

Τὰ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ καὶ τῆς περιοχῆς ταύτης μετὰ τῆς περιγραφῆς τοῦ τρόπου τῆς ἀποκαλύψεως τῆς εἰκόνος ἐκτίθεμεν κατωτέρω.

Ὡς γνωστὸν, ἡ πανάρχαιος συκάμινος, Δένδρον τῆς Παναγίας καλουμένη, παρὰ τὸν κορμὸν τῆς ὁποίας, κατ' ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, σχοῦσαν τὴν ἀρχὴν ἐξ αὐτῶν τῶν κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας Εὐαγγελίων, ἡ Παρθένος μετὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ βρέφους, φεύγοντες τὴν μῆνιν τοῦ Ἡρώδου, ἀνεπαύθησαν ἀπὸ τοῦ καμάτου τῆς εἰς Αἴγυπτον ὁδοπορίας των, ἀπὸ πολλῶν αἰώνων φημίζεται διὰ τὰς ἐκτάκτους αὐτῆς χριστιανικῆς ἰδιότητος καὶ παραδόσεις.

Ἀλλὰ τίς ἡ περιοχὴ αὕτη, ἥτις περιβάλλει τὸ θεῖον τοῦτο Δένδρον τῆς Παναγίας καὶ τί μέρος διεδραμάτισεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ χριστιανισμῶ, ὅπως πιστεύομεν ἢ οὐ εἰς τὰς θείας παραδόσεις;

Ὁ χώρος οὗτος, φαίνεται, ἀνέκαθεν ἦτο προσωρισμένος διὰ θείας λατρείας! Καὶ πρῶτον, ἐδῶ, ὀλίγα βήματα δυτικώτερον, ἐκεῖτο ἡ πεφημισμένη πόλις τοῦ Ἡλίου, διάσημος καταστάσα τότε διὰ τὴν ἐν αὐτῇ περίφημον θεολογικὴν σχολὴν καὶ ἐνθα ἐλατρεῦετο ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸς θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Ρᾶ... Εἶναι ἄγνωστον ἡμῖν, πότε ἀκριβῶς ἐκτίθη ἡ πόλις αὕτη βεβαίως οὐχ' ἤττον, ὅτι ἐξ ἀμνημονεῦτων χρόνων ὁ νομὸς, ἐν ᾧ κεῖται ἡ Ἡλιούπολις, κατεκρίτο ὑπὸ λαοῦ ἐξ Ἀσίας ἐπιδραμόντος, ἐπομένως ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρξεν ἡ μᾶλλον ἀξιαγάπητος παρὰ τῆς Ἰουδαίας, σωζομένων τανῦν μόνον τῶν ἐρείπιων, τῶν καταστραφέντων τευχῶν καὶ τοῦ μόνου ἐν μέσῳ αὐτῶν περισωθέντος Ὀβελίσκου, ὃν πᾶς ὁ ἐπισκοπόμενος νῦν τὴν Ματαρίαν βλέπει ἐτι ἐκεῖ.

Ἐνταῦθα, ὡς ἀναφέρει ἡ ἱστορία, ἤνθησαν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν τῆς Αἰγύπτου τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστήμαι τοσοῦτον, ὥστε ἡ σχολὴ αὐτῆς εἶχεν ἀποβῆ τὸ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν κέντρον συμπασης τῆς Αἰγύπτου, καὶ πανταχῶθεν συνέρρεον ξένοι λόγιοι, ὅπως μνηθῶσι τῶν ὑψηλῶν διδασκαλῶν τῶν σοφωτάτων αὐτῆς καθηγητῶν. Λί-

των χροιάς! Ἀλλὰ, διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐπιμένομεν καὶ τόσον, διότι πιθανῶς νὰ συμπαθῶσι καὶ τὰ πνεύματα πρὸς τὰ ἐγκόσμια ζητήματα καὶ πρόσωπα καὶ νὰ ἔχωσι τάσεις πρὸς μεταβολὰς καὶ ταραχὰς, ὡς καὶ ἐμπνεύσεις ποικίλας.

Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Ραφαῆλος, ὁ Ἀπελλῆς καὶ ὁ Φειδίας θὰ γράφωσι περὶ καλλιτεχνίας, ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς!

Ὡ τί ὠραία! ἂν τοῦτο κατορθωθῇ!

Αἱ δὲ σημαίνουσαι ψυχὰι γυναικῶν δρασαῶν ἐν τῇ κοσμικῇ ἀνθρωπότητι, τί ὠραία καὶ μυστηριώδη πράγματα θὰ μᾶς ἀνακοινῶσι!

Καὶ τί εἰκόνας ὠραίας καὶ καλλιτεχνικὰς θὰ δημοσιεύωσιν εἰς τὴν πρωτότυπον ταύτην ἐφημερίδα. Τὰς μορφὰς τῆς Σαπφούς καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Μόλτκε καὶ ἄλλων, οἵτι εἶνε ἐκεῖ σήμερον!

Καὶ τόσας ἄλλας εἰκόνας τοπειῶν καὶ διαμερισμάτων τῶν οὐρανίων μονῶν. Καὶ ἐκεῖνας τῶν προγόνων ἡμῶν, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας. ἄς ἡ ἱστορία δὲν ἠδυνήθη εἰσεῖτι νὰ μᾶς μεταδώσῃ. Καὶ τὴν ἀληθῆ μορφήν τοῦ Ἰησοῦ, ἣν οὐδεὶς φεῦ! Ζωγράφος ἀπεικόνισεν ἐτι πιστῶς!

Καὶ πόσα ἄλλα νέα, ὠραία καὶ ἀπροσδόκητα ἀντικείμενα δὲν θὰ ἴδωμεν εἰς τοιαύτην πρωτότυπον ἐφημερίδα!

Διὰ δὲ τὰ οικονομολογικά, τίνας νομίζετε θὰ προσλάβωσι συνεργάτας; τοὺς ἀγγλοὺς οικονομολόγους Law καὶ Colbert. . . Ὡστε οἱ κ.κ. Σιμόπουλος καὶ Δεληγιάννης ἀπλήστως θ' ἀναγινώσκωσι ταῦτα καὶ θὰ συντάσσωσι τοὺς καλεϊτέρους πλέον προϋπολογισμοὺς.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι οἱ διευθυνταὶ τῆς πνευματιστικῆς ταύτης ἐφημερίδος δὲν θὰ ἔχωσι νὰ πληρῶνωσι συνεργάτας, καθόσον πάντα τὰ πνεύματα θ' ἀνακοινῶσι τὰς διατριβὰς των ταύτας δωρεάν καὶ οὐδεμίαν πρὸς ἀποζημίωσιν ἀπαίτησιν θὰ προβάλλωσι.

Θὰ πραγματοποιηθῇ λοιπὸν καὶ τοῦτο εἰς τὸν αἰῶνα μας; δὲν φαίνεται ἀπίθανον.

Ἄς περιμένωμεν, ἀφοῦ οὐδὲν τὸ ἀπραγματοποίητον μετὰ τὴν τόσῃ ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καὶ ἀφοῦ τόσας μέχρι τοῦδε ἀνακοινώσεις πνευμάτων σχετικὰς ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη καὶ τηλικαύτην πρόοδον ὁσημέραι ποιοῦσιν αἱ πνευματιστικαὶ σχολαὶ καὶ συνεδριάσεις.

Φ. Π.



γεται δὲ, ὅτι πάντες οἱ Αἰγύπτιοι βασιλόπαιδες ἐφοίτησαν ἐνταῦθα· ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἐνημφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ ἱερέως καὶ καθηγητοῦ τῆς σχολῆς ταύτης, διήκουσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα καὶ ἀνυψώθη εἰς τὰ ὑπάτα ἀξιώματα τῆς χώρας· ἐνταῦθα ὁ Μωϋσῆς ἀνεδείχθη ὁ πολυμαθέστερος τῶν ὁμοφύλων αὐτοῦ καὶ ἐνταῦθα ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σόλων, ὁ Θαλῆς, ὁ Πλάτων καὶ ἄλλοι ἐσπούδασαν καὶ διέτριψαν. Ἀλλὰ καὶ δικαίως ἐνταῦθα ἰδρῦθη ἡ πρώτη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου, περιλαβοῦσα πληθὺν συγγραμμάτων εἰς διαφόρους τῆς ἐπιστήμης κλάδους ἀναγομένων καὶ φυσικῶς πρὸς τὴν πόλιν ταύτην ἔτεινον πάντες οἱ σοφοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὰ τῆς παρακμῆς καὶ καταστροφῆς τῆς Ἡλιουπόλεως εἶναι γνωστὰ ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ περιττὸν γὰρ τὰ ἀναφέρωμεν ἐκ νέου ἐνταῦθα.

Τὸ 4003 π. Χ. μνημονεύεται ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἡ κάθοδος τοῦ Ἰακώβ μετὰ τῶν υἱῶν του εἰς Αἴγυπτον καὶ ἡ ἐγκατάστασις αὐτοῦ ἐν τῇ Γεσὲν χώρα, πλησίον τῆς Ἡλιουπόλεως, ἀλλὰ τὸ 1327 ὁ λαὸς οὗτος ἐγκαταλείπει αὐτὴν καὶ ἔκτοτε ἡ πόλις αὕτη περιπίπτει εἰς ἀφανείαν καὶ οὐδαμοῦ τῆς ἱστορίας μνημονεύεται.

Βραδύτερον ὁ Ὀνίας ἐκπληρῶν τὴν προφητείαν τοῦ Ἡσαΐου ἀνήγειρε ἐπὶ κατόπτου λοφίσκου ναόν, ὃν ἐκόσμησε διὰ χρηστηρίων καὶ ἄλλων ἀναθημάτων, προσλαβὼν ἱερεῖς καὶ ψάλτας ἐξ Αἰγύπτου, καταρθώσας οὕτω τὰ προσελκυστικὰ φανταστικὰ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ τῶν ρωμαϊκῶν ἰδίως χρόνων, πιστεύων εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσία. Δυστυχῶς ὁμοίως ἐπέπρωτο καὶ ὁ ναὸς οὗτος τὰ καταστραφῆ μετὰ δύο ἀκριβῶς ἔτη ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ.

Πιστὴν περιγραφὴν τῆς Ἡλιουπόλεως, οἷα ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος, ἀπαντῶμεν παρὰ τῷ σύγχρονῳ αὐτοῦ Στροβωνί. Ἦτον αὕτη τότε παντελῶς ἔρημος καὶ πλήρης σωρῶν καὶ ἐρείπιων.

Ὅτε, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὁ Ἰωσήφ μετὰ τῆς Μαρίας ἐφευγον ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταδιωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἔφθασαν μετὰ λίαν κοπιώδη πορείαν εἰς Ἑλ-Ἀρίς (Ρινοκόλουρα) καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν πόλιν Τάφναις, παρὰ τὴν σημερινὴν Ἑλ-Καντάρρα, διὰ μέσου τῆς ὁποίας εἶτι καὶ σήμερον μεταβαίνουν εἰς Συρίαν καὶ Παλαιστίνην διὰ ξηρᾶς οἱ Αἰγύπτιοι. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἑλ-Καντάρρα διὰ τοῦ πηλοουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νεῖλου εἰρχοντο εἰς τὴν Κάτω Αἴγυπτον.

Ὁ Ἰωσήφ λοιπὸν τότε μετὰ τῆς οἰκογενείας του φεύγων τὴν μῆνιν τοῦ Ἡρώδου, κατέφυγεν εἰς τοὺς ἐγγῆς τῆς Ἡλιουπόλεως ἐγκατεστημένους ὁμοφύλους του. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος δὲν ὀρίζει ἀκριβῶς τὸν χρόνον τῆς διαμονῆς τοῦ Ἰωσήφ ἐν Αἴγύπτῳ, πιστεύεται ὅμως ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς Ἰουδαίαν μετὰ ἓν ἔτος, ἦτοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδου.

Ἡ ἐτήσια αὕτη διαμονὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν Αἴγυπτῳ, ἀνεπέτρωσεν ἰδίᾳ τὴν φαντασίαν τῶν λαῶν καὶ ἐγέννησε τὰς πολυποικίλας παραδόσεις, αἵτινες ἀναφέρονται ἐν ταῖς βίβλοις καὶ τοῖς ψευδευαγγελίοις.

Ἐπομένως καὶ ἡ μέχρι σήμερον κυκλοφοροῦσα παράδοσις περὶ τῆς ὑπὸ τὸ Δένδρον τοῦτο διαμονῆς

τῆς Μαρίας μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, τῆς κάμψεως τῶν κλάδων αὐτοῦ, τῆς ἀναβλῦσάσης πηγῆς ἐκείνης καὶ τοῦ βαλοσάμου, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀποστάζοντος ἰδρῶτος τοῦ Σωτῆρος παρήχθη κτλ. πηγάζει ἐκ τοῦ ἀναμφισβητήτου γεγονότος, ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰωσήφ διήλθεν ἐντεῦθεν, ὡς ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ψευδευαγγελίου τοῦ Ματθαίου, μεθέρμηθενουμένου ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Ἱερωνύμου.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἱστορικὸν αὐθεντικὸν γεγονός ἐπιβεβαιεῖ τὴν ταυτότητα τοῦ δένδρου καὶ τὴν αὐθεντικότητά των γεγονότων.

Τὸ ψευδευαγγέλιον ὁμοίως τοῦ Θωμᾶ ἀναφέρει καὶ τὴν Συκὴν τῆς Ματαρίας καὶ τὴν ἀνάβλυσιν τοῦ ὕδατος οὕτω :

«Καὶ ἀνέφξε Κύριος Ἰησοῦς πηγὴν ἐν Ματαρέα, ἐν ἧ ἡ Δέσποινα Μαρία ἐπλυνε τὰ σπάργανα αὐτοῦ ἀπὸ δὲ τοῦ ἰδρῶτος τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἐκεῖ ἔχει, βάλλοσαν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνη ἀνέβλυσε.»

Καὶ ὁ ἐπίσκοπος Χάϊλ γράφει περὶ τούτου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ ἱστορικῆς ἀκριβείας· ὁ δὲ προφήτης Ὡσηε καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος κυρίως ἐδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν ἀνωτέρω ψευδευαγγελίων καὶ ἑτέρων πολλῶν διαδόσεων.

Οὐχ' ἦντον χαρακτηριστικὴ τυγχάνει ἡ γεωλογικὴ παράδοσις τοῦ Δένδρου τῆς Παναγίας ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. Δὲν θέλουσιν οὗτοι τὰ παραδεχθῆναι, ὅτι τὸ δένδρον τοῦτο δὲν εἶναι τὸ χρησιμεύσαν ὡς ἄσυλον τῇ ἀειπαρθένῳ, ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἤκουσα πρὸ δεκαετίας παρὰ γέροντος Αἰγυπτίου, ὅτι οὗτοι πιστεύουσιν ἀκραδάντως εἰς τὴν παράδοσιν ταύτην καὶ ὅτι ἡ παράδοσις παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν εἶναι τὸ αὐθεντικώτερον ἱστορικὸν βιβλίον. Ὅτι δὲ ἡ διαμονὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν Αἴγυπτῳ ἦν γνωστὴ τοῖς ἀρχαίοις, ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἐξῆς χωρίου τοῦ Μακρίζη :

«Ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἐν Αἴγυπτῳ ἦν, διήλθεν ἐγγῆς τοῦ βουνοῦ Μοκάταμ, καὶ εἶπε τῇ Παρθένῳ : Ἴδε τὸ κοιμητήριον τοῦ λαοῦ τοῦ Μωάμεθ.»

Τὸ δένδρον τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ γνωστὴ Αἰγυπτία συκάμιμος ἢ συκὴ, ἣτις οὐδαμοῦ ἄλλοι τῆς Αἰγύπτου καὶ Συρίας φέεται· ἐκ ταύτης δὲ κατεσκευάζοντο ἐν τῇ ἀρχαιότητι αἱ θῆκαι τῶν μουσικῶν καὶ ἄλλα σκεύη.

Ὡς φανερόν εἶναι δένδρον πανάρχαιον καὶ ἐν τούτοις θάλλει, γεγηρακὸς καὶ μολακῶτα φυσικῶς νεάζει, οἱ βοτανικοὶ καὶ γεωλόγοι δὲν δίδουσιν αὐτῷ ἡλικίαν πλέον τῶν 800 ἐτῶν καὶ ἐν τούτοις ἡ παράδοσις καὶ ἡ ἱστορία χορηγοῦσι μεγαλειτέραν, πρῶτισται δὲ, ὡς φαίνεται τὰ ζῆση καὶ ἡ φύσις λέγει αὐτῷ, «να ζῆση.» Ἐχει δὲ σῶμα ρωμαλέον καὶ ρίζας παραδόξως εἶτι πολὺ ἰσχυράς, ὡς οὐδ' ὁ χρόνος, οὐδ' αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ ἐπιρροαὶ καταβάλλουσι ὕδωρ δὲ κατὰ θαυμασίαν συγκυρίαν ζωογόνον καὶ ἀνεξάντλητον καὶ τοῦ λοιποῦ δύναται τὰ καταλεχθῆ μετὰ τῶν ἀκατανόητων μυστηρίων! Δὲν εἶναι λοιπὸν τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἀπλοῦν ἔργον τῆς Φύσεως, ἀλλὰ ἀπόρροια σειρᾶς ἐκπλήξεων!

Πρὶν ἢ εἰσελθῆ εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖ τοῦ Ἡλίου ἢ Παρθένος καὶ τὸ βρέφος ἐν ταῖς ἀγκάλας φέρουσα ἦλθε καὶ ἐκάθησεν, ὡς λέγει ἡ παράδοσις, παρὰ τὸν κορμὸν ἐκεῖ τοῦ δένδρου τοῦτου τὰ ἐτοιμασθῆ, ὅπερ καὶ ἐκλίεν ἀμέσως πρὸς τὴν Παρθένον, ἐκ σεβασμοῦ! Ἐνῶ δὲ ἡ Μαριάμ περιβάλλετο τὰ

καιουρηγῆ αὐτῆς ἐνδύματα, διὰ τὰ εἰσελθῆ εἰς τὴν πόλιν, ὡς ὑπῆρχε τότε συνήθεια, καὶ ὁ Ἰωσήφ κατεγίνετο εἰς ἄλλην ἐργασίαν, αἴφνης οἱ καταδιώκοντες τὸν Ἰησοῦν στρατιῶται καὶ ἀναζητοῦντες τὴν σύλληψίν του, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἡρώδου, ὅπως θανατώσωσι τὸ παιδίον, ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ δένδρου. Ὁ Ἰωσήφ μετὰ τῆς Μαρίας φυσικῶς τρομάξαντες καὶ φοβηθέντες τὴν καταστροφὴν τοῦ βρέφους, ὅπως περιδεῖς ἐγένοντο καὶ ἀνεμνον τὸ τέλος, ὅτε αἴφνης τὸ δένδρον αὐτὸ καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸ μέρος δεξιᾶ, ἐνθα ἐστηρίζετο ἡ μήτηρ μετὰ τοῦ βρέφους, ἀνέβη τὸν κορμὸν του, ὅπου εἰσελθόντες ἐκρύβησαν πάντες, ἐνῶ οἱ διώκται πανταχοῦ ἐρευνῶντες, ἀπώλεσαν τὰ ἴχνη. Ἐπειδὴ δὲ ἐφοβοῦντο τὰ ἐξέλθωσι καὶ ἐδίψων, καὶ πηγὴ διουχοῦς ὕδατος, προσεπιλέγει ἡ παράδοσις, ἤρξατο ἀμέσως ἀναβλύζουσα ἐγγῆς τοῦ δένδρου, ἣτις ὑπάρχει εἰσέτι ἐπίσης καὶ αὕτη ἐκεῖ, ὡς καὶ ὁ διχασμὸς τοῦ δένδρου, ὅστις ἐγκτεται προφανῆς.

Θελοῦσι τινὲς τὰ εἰπωσιν, ὅτι δὲν εἶνε τοῦτο τὸ δένδρον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι δηλ. παρουσιάσθη ἄλλο, ἐνέχον ὁμοειδῶς τὰ θαυμάσια ἐκείνου, δὲν εἶναι πολὺ παράδοξον καὶ τοῦτο ἂν ἔχι καὶ θαῦμα :

Οὕτω λοιπὸν ἡ περιέργος αὕτη παράδοσις, τὸν τίτλον τοῦ θαύματος φέρουσα καὶ παρὰ πολλῶν κληρικῶν καὶ μὴ παντοιοτρόπως ἀναγραφείσα καὶ σχολιασθεῖσα, φυσικῶς πιστεύεται παρὰ τῶν μὲν καὶ ἀποκρούεται παρὰ τῶν δὲ, ὡς πάντα τὰ τοιούτου εἶδους ἐγκόσμια. Ἀλλὰ καὶ μήπως δὲν ἀμφισβητεῖται ὁ κατακλυσμὸς καὶ ὁ Νῶε, ἡ ταυτότης τοῦ Ἰησοῦ, ὁ βίος καὶ τὰ θαύματά του, ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος καὶ τόσα ἄλλα, ἅτινα νῦν ἡ θετικὴ ἐπιστήμη καὶ ἡ φυσιολογικὴ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων ἐξακριβοῖ καὶ ἐπιβεβαιεῖ;

Καὶ ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ ταύτῃ καὶ τῇ προΐουση ἀδιαφορίᾳ τῶν χριστιανῶν, ὡς πρὸς τὴν αὐθεντικότητά τῆς ἱερότητος τῆς θείας ταύτης θέσεως, ἕτερον σημαντικὸν φαινόμενον, γεγονός ἀναμφισβήτητον ἐργαται ἤδη τὰ ἀναζωκυρήσθη καὶ πάλιν τὴν πρὸς τὴν παράδοσιν ταύτην πίστιν καὶ λατρείαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἀκριβῶς, ἐνθα ἡ διωκόμενη μήτηρ ἐκλίεν πρὸ τοῦ Ὑψίστου τὸ γόνυ, ὅπως ζήτησθ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὴν ἀειπάθειον Μαρίας εὐλαθείας καὶ χάριτος τὴν σωτηρίαν τοῦ υἱοῦ της, μετὰ τῆς συστολῆς ἐκείνης καὶ τοῦ φόβου, ὅστις κατεῖχε τὴν δυστυχῆ μητέρα κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν, ἀκριβῶς ἐν τῇ τρομῶδι ἐκείνῃ ἀπελπισία, ἀλλὰ καὶ πλήρῃ πεποιθήσει πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ παντοδυναμίαν τοῦ θείου πατρὸς, ἐν ἧ εὐρίσκετο, ὅτε κατάκοπος ἐκ τῆς ὁδοπορίας ἀρίκετο ὑπὸ τὸ δένδρον ἐκεῖνο, παρίσταται ἤδη ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἀπροσδοκῆτως κεχαραγμένη ἐν ἀναγλύφῳ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ θείου δένδρου.

Καὶ δώσωμεν προσοχὴν!

Εἶναι ἀπεικόνισις τῆς Παναγίας Μαρίας, ἐπικαλουμένης τὴν θεῖαν ἀρωγὴν!.. Καὶ ὄντως: Μεθ' ὁποίας στοργῆς, συστολῆς καὶ πεποιθήσεως κρατεῖ τὸ βρέφος στενωπὸς προσκεκολλημένον ἐν ταῖς ἀγκάλας. Μεθ' ὁποίας εὐλαθείας γονυκλινης δέεται ὑπὲρ τοῦ τέκνου της. Ἡ κεφαλὴ, αἱ χεῖρες, τὸ σῶμα καὶ ἡ ὅλη στάσις μόνον τὴν ἀειπαρθένον χαρακτηρίζουσι.

Δὲν εἶναι δὲ φωτογραφικὸν ἢ χειροτεχνικὸν δοκίμιον, οὔτε ἐλαιογραφία τις ἢ ξυλοτεχνικόν, ὡς συνήθως, ἀνάγλυφον. Εἶναι φυσικὴ τοῦ δένδρου παράστασις, ἀτεχνος τῇ ἀληθείᾳ, ὑπὸ ἐποφιν κομψότητος τεχνικῆς, ἀλλὰ τὴν ἐποίαν ἡ φαντασία, ὅσον ἡ σκέψις καὶ ὁ ὀφθαλμὸς προσηλοῦται ἐκεῖ, κατὰ τοσοῦτον τελειοποιεῖ καὶ ἀναπλάττει ἀκριβῆ καὶ ὠραίαν, ὡς ἐν τῷ φυσικῷ. Ὅσω δὲ παρατηρεῖ τις αὐτὴν καλῶς, μετὰ προσοχῆς καὶ ὄσον ὁ νοῦς καὶ ἡ φαντασία προσκολλᾶται ἐκεῖ, ἐπὶ τοσοῦτον αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματος, ἡ μορφή, ἡ στάσις τῆς τε Παναγίας καὶ τοῦ Ἰησοῦ βρέφους παρίστανται ἡμῖν ἐν ὄλη των τῇ θεϊότητι καὶ ἱερᾷ αἴγλῃ.

Οὐδεὶς ἀπὸ 1900 ἐτῶν εἶδεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐφαντάσθη τοιοῦτον τι. Μόλις δὲ πρὸ ἡμερῶν τιμῶν ατυχῆς τις θνητὸς, ἀπόκληρος τῆς τύχης, εὐήθης ἴσως ἢ ἀπλοῦς ἀστὸς, κοινὸς παρὰφρων καὶ φιλοπόνητος, ἐν τούτοις ὅμως πλάσμα καὶ αὐτὸς τοῦ δημιουργοῦ καὶ ἀδαῆς πάσης πονηρίας καὶ κακίας, ἰστάμενος παρὰ τὴν θύραν καὶ ἀπέναντι τοῦ δένδρου, ἐξεφώνησεν αἴφνης, ὡς ἐξ ἐμπνεύσεως ἐμφορούμενος, ἀποτεινόμενος πρὸς δύο νέους, νεωστὶ ἐκεῖ προσελθόντας χάριν τοῦ δένδρου, ὡς σύνθεσις :

— Venite, signori, vedete. la Santa Maria col suo bimbo, vedete, vedete, signori.

Ἦτον ὁ κ. Χρ. Οἰκονομίδης, κάτοικος Καΐρου καὶ καπνέμπορος, μετὰ τῆς μνηστῆς του Ἀναστασίας ἐκ Σμύρνης, οἵτινες ἀμέσως καὶ μετὰ περιεργείας ἐστρεψαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν ὑποδεικνυομένην θέσιν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου.

— Νά την, καλέ, ἡ Παναγία! γονατισμένη! ἰδέ την Χρῆστο, λέγει αἴφνης ἡ Ἀναστασία, πρὸς τὸν μνηστῆρά της.

— Ἄ, ναί, τὰ την... καὶ τὸ παιδί, παρατήρησον πῶς φαίνεται, ὠραία... τῇ ἀπήντα μετ' ὀλίγον ὁ Χρῆστος, οἵτινες ἐκπληκτοὶ ἐπὶ ἀρετὴν ὥραν τὴν ἐθαύμαζον καὶ εἶτα ἐν συγκινήσει ἀπήλθον ἐκεῖθεν.

Τὴν ἐπιούσαν ἕμῳς ὁ κ. Χρ. Οἰκονομίδης ὁμιλήσας μοι περὶ τοῦ περιέργου τοῦτου φαινομένου καὶ παρατηρήσας πεποίθησιν εἰς τὰς ἐκφράσεις του, ἐπανήλθομεν ἐκεῖ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τῇ παρακινήσει ἐμοῦ, ὅπως πεισθῶμεν πάντες, παραλαβόντες καὶ τὸν ἱατρὸν κ. Δ. Καρζῆν μετὰ τῆς συζύγου του, τὴν ἐξαδέλφην τοῦ κ. Οἰκονομίδου Δαδ Χρηστοφίδου καὶ τὴν μνηστῆν αὐτοῦ Ἀναστασίαν.

Ἐπεισθημεν δὲ περὶ τοῦ παραδόξου θείου φαινομένου πάντες, ὅπερ καὶ πᾶς τις ἐπισκεπτόμενος καὶ παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν δεξιὰν θέσιν ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται καὶ θαυμάζει. Ἀλλ' ἡ ἐκπληξις τοῦ θεατοῦ δέον ἰδίως τὰ στραφῆ ἐπὶ τοῦ ἐξῆς σπουδαιοτάτου σημείου : Ὅτι ἡ ἀπεικόνισις αὕτη τῆς Θεοτόκου ἀναπαρστᾶ ἀκριβῶς τὴν θέσιν, ἣν ἔλαβεν ἡ Μαριάμ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀφιξίν της ὑπὸ τὸ δένδρον, μετὰ τοσοῦτον ἀγωνιώδες καὶ κοπιαστικὴν ταξείδιον. Περιδεῖς, πεφοβισμένη καὶ καταβεβλημένη, ὅτε ἐγονυπέτησε καὶ ἐδεῖθη πρὸς τὸν Ὑψίστον μετὰ συντετριμμένης καρδίας ὑπὲρ τῆς διασώσεως τοῦ τέκνου της ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἐγγῆς εὐρισκομένων διωκτῶν των!

Πρὸς τί ἄλλο ἢ τοιαύτη ἀναπαράστασις τῆς στάσεως ἐκείνης;

Είναι λοιπόν θαύμα τούτο, σύμπτωση τυχαία ή τυχική ανθρώπινη επίνοια;

Τούτο επαφίεται εις την αντίληψιν παντός χριστιανού, και εις του χύθου την φυσικολογικήν ερμηνείαν. Εν τούτοις πρό της θαυματολογίας παρασάσεως ενδυναμείται η να αναλογισθῆ ἔτι ἀπὸ τοῦ ἐνανθρώπισης τοῦ Θεοῦ Ἀδελφῶν ἐν πικρῶν πράξεσι καὶ γυνόμενος ἐν δὲ λυμηνῶν, ἐξικολυθητὶ καὶ θα ἐξακολυθῆσαι, ὡς αἰετ, ἐφ' ὅσον δαῖρχει κόσμος πονηρὸς καὶ κακός, να καταβάλλῃ τὴν ἀπιστιαν, τὸ ψεύδος καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀδιαφορίαν.

Φ. Πρίντζης

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΚΙΣΣΟΥ

[ἀπὸ τὰ ληρήματα μῆς λεύκης]

I

"Α! θὰ εἶχα πλέον κουρασθῆ νὰ περιπατῶ με τοιοῦτον καύσωνα καὶ μοροτορίαν — ἦτο ἤδη μεσημέρια — ὅτε ἐσκέφθην νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς σκιᾶς, ἥτις ἦτο ἐρριμένη εἰς τοὺς πόδας μῆς πελωρίας λεύκης. Ἐξηπλώθην λοιπὸν ἐκεῖ καὶ μετὰ τινὰς μετακινήσεις, ἐκλεισα τὰ βλέφαρά μου, διότι τὸ καταγάλανον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ μοῦ ἐκούραζε τὰ μάτια, καὶ... φαίνεται, ἐπιχοιμήθην. Εἰς τοῦτο βεβαίως πολὺ θὰ μ' ἐδοῦθησεν ἡ κούρασίς μου, πολὺ περισσότερον ὅμως τὸ ἀδιάκοπον ψιθύρισμα τῆς γηραιᾶς λεύκης. Ἐφ' ὅσον ἐλικνίζομην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γλυκυτάτου ὑπνου, ἠσθάνθην μίαν δρόσον εἰς τὸ πρόσωπόν μου, ὡς ἂν ὑγρὸν φίλημα καὶ ῥίγος ἐπὶ τῆς κόμης μου, ὡς ἂν μίαν θωπεϊαν ἠνοιζα τοὺς ὀφθαλμούς μου. Εἰς τοὺς κλάδους τῆς γηραιᾶς λεύκης ἐκάθητο αὐτὸ τὸ τρελλόπαιδο, ὁ Ζέφυρος καὶ ἐφλυάει. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ ὑπνος ἐφυγῆν, ἀλλὰ καλεϊτερον, διότι ἤκουσα μίαν ὄραϊαν ὀμιλίαν τῆς Λεύκης καὶ τοῦ Ζεφύρου καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ χάσω λέξι.

II

— Καλὴ μέρα, ὄραϊα Λεύκη, ἔλεγε ὁ Ζέφυρος. εἰπέ μοι λοιπὸν τώρα τὸ παραμῦθι, ὅπου μ' ἔταξες. Ἰδὲ, καὶ αὐτὸς ὁ ὀδοπόρος ἀκόμη κοιμᾶται τόσο ἡσυχᾶ!...

— Ὁρα καλὴ σου, μικρὲ μου Ζέφυρε. Κάθησε, κάθησε εἰς τοὺς μακροὺς κλάδους μου καὶ ἐνῶ θὰ σὲ λιχνίζω ἀπαλὰ-ἀπαλὰ, θὰ σὲ διηγηθῶ τὸ ὄραϊον παραμῦθι τοῦ Κισσοῦ.

— Βλέπεις ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ μικροῦ ἐκείνου ρυακίου, μίαν ἀγριοροθὴν;

— Ὡ! ναί! ἀλλὰ πόσον εἶνε ξηρὰ! Καὶ ὁ Κισσὸς ἐκεῖνος, ὅστις τόσο σφιγτὰ τὴν ἐναγκαλιζέται πόσον εἶναι ὠχρὸς, πόσον περιλυπὸς...

— Ἀκουσε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τούτων θὰ σοὶ εἶπω.

« Ὑπῆρξεν καιρὸς, ὅτε θάλλουσα ἡ ἀγριοροθὴ, με παρεὰς κατερῆθρον καὶ στολὴν πρασίτην, ἐσυρε τὸν θαυμασμὸν ὄλον τοῦ ἀνθίου κόσμου καὶ τὸ μῖσος πολλῶν. Ὁ ὄραϊός καὶ περιλυπὸς

Κισσὸς, ὡς θὰ ἦτο ὁ μεγαλειτερος ἀληθὴς λάτρης τῆς ἀγριοροθῆς, ἂν καὶ μίαν ζηλότυπος Ἀμαρτυλίαν ὄραϊος ὀλοκλήρους ἐφλυάει, κακολογοῦσα τὴν ἐρυθρὰν ἀγριοροθὴν, εἰς δὲ ἀναίδης σάχνος μετώκησε τόσο πλησίον τῆς, ὥστε ὁσάκις ὁ κακὸς βορρᾶς ἤρχετο ἐρριπτε τὴν χροσὴν καὶ τραχεῖαν κόμην του εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἐρυθρᾶς ἀγριοροθῆς. Πρὸ πάντων ὅμως ὑπῆρξεν ἀναίδης μίαν λευκακάρθη, μίαν ἀκάρθη, ἥτις ἐτόλμησε νὰ φυτρώσῃ ἐκεῖ εἰς τὰς ρίζας τῆς ἀγριοροθῆς καὶ μάλιστα ὑψώθη πολὺ πλησίον τοῦ κορμοῦ τῆς, ἵνα μὴ ὁ Κισσὸς τολμήσῃ καὶ ἐναγκαλισθῆ τὸ ὄνειρόν του.

« Ἀλλὰ τίποτε! Ὁ ὑπομονητικὸς Κισσὸς σιγὰ σιγὰ ἤλθε καὶ περιπτύχθεις τὸν κορμὸν τῆς λατρευτῆς ροθῆς τοῦ ἀνῆλθε, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ποτῶν, λεπθυμῶν ἐκ τῶν πότων, τοὺς ὁποίους τῆς προξέειν ἡ ἀβλία ἀκάρθη, ἐψιθύρισε σιγὰ, με φωνὴν θρηνώδη καὶ περιλυπὸν, ἀλλὰ συμπαθῆ, τὴν ἀπειρον λατρείαν του, τὸν ἀγρὸν ἐρωτᾶ του, τὴν λευκὴν ἀγάπην του.

« Ὡμίλει πολὺ σιγὰ, διὰ νὰ μὴ ἀκουεταὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀρθῆ, ἀλλὰ ὁ κακὸς βορρᾶς ἤρχετο τὰς λέξεις ταύτας τὰς ἱεράς καὶ διασκορπῶν διελάλησε τὸ μυστήριον τοῦ Κισσοῦ.

« Ἡ ὄραϊα ὅμως ἀγριοροθὴ, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐστραμμένοι ἐπὶ τινος Κυκλαμίνου, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερήφανος κεφαλὴ θριαμβευτικῶς ἐξήρχετο ἐκ τινος βραχέως ρογμῆς, ἐφώταξε δυνατὰ, τόσο δυνατὰ, ὥστε ν' ἀκουσθῆ ὑπὸ τοῦ Κυκλαμίνου.

— Κισσὲ, φίλτατε Κισσὲ... Ἐχεις στήθη φλέγοντα!... Ἐχεις ἀγκάλας διὰ νὰ θερμάνῃς νεκρούς, ἀπηλπιόμενους. Τί ζητεῖς ἀπὸ μίαν ἀγριοροθὴν τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ὄπου καὶ ἂν στραφῶσι, βλέπωσι θαυμαστὰς γορυπτεῖς;...

« Κισσὲ, φίλτατε Κισσὲ!... Ὅταν νεκρὰ θὰ εἶμαι, ἔλα, ἀνοιξε τὰς θερμὰς ἀγκάλας σου καὶ κρῦψε τὸν ἀσχημον σκελετὸν τῆς φίλης σου καὶ... θερμάνε με... ὅταν θὰ εἶμαι νεκρὰ!... φίλτατε Κισσὲ!...

« Τότε πλέον ἠκούσθησαν αἱ χλευαστικαὶ φλυαριαὶ ὄλων τῶν ἀρθῶν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤκουσα τί ἔλεγον, διότι ὁ βορρᾶς ἐγέλα καὶ ἐκαμνε θόρον. Οὐτε εἶδα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τί ὁ Κισσὸς, τί ἡ ἀγριοροθὴ ἐπραξεν, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐθαμβώθησαν ἐκ τῶν δακρῶν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος ἔδυσε.

« Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν πρῶτ' πρῶτ' ἐξύπνησα, εἶδα τὴν ἀγριοροθὴν νὰ χαιρετᾶ τὸ Κυκλαμίνον, σείουσα τοὺς ἀρθασμένους κλάδους τῆς.

« Ὁ Κισσὸς εἶχε σπρῆθῆ μέχρι τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου νεκροταφείου, τὸ ὁποῖον βλέπεις ἐκεῖ πέραν, καὶ ἐνηγκαλισθὴ τοὺς ἐρειπομένους τοίχους καὶ τινὰς σταυρούς. Ἐκτοτε τὸν βλέπω θερμαινόντα εἰς τὰς ἀγκάλας του τὰ πένθημα ἐρείπια... τοὺς ψυχρὸς τάφους!...

« Πάντοτε δὲ, μόλις ἐξυπνῶ, βλέπω τὰ ὠχρὰ φύλλα του κεκαλυμμένα ἀπὸ ἀδαμαντίνους σταγόνας. Ὁ γείτονάς μου Πλάτανος, λέγει ὅτι εἶνε ἡ δρόσος, ἥτις ἔρχεται νὰ παραμυθίσῃ τὸν

τελλυμένον Κισσοῦ. Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι οἱ ἀδαμαντίνες ἐκεῖνοι εἶνε δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐρρυσσαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ τοὺς μελαγχολικοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Κισσοῦ.

« Ὅταν ὁ σκληρὸς ἦλθε Χειμῶνας, ἡ ἀγριοροθὴ ἔχασε τὸ χρῶμά τῆς, τὴν ζωφρότητα τῆς καὶ μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὴν τὴν πνοὴν τῆς. Μίαν ἡμέραν τὴν εἶδα καταλευκὸν, ἀλλὰ! πολὺ ἐξελπίστην, ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν εἶδον θάλλουσαν καὶ καταπράσινον! Προσέχω καλεϊτερα καὶ βλέπω, ὅτι τὰ φύλλα ἐκεῖνα δὲν ἦσαν ἰδικὰ τῆς. Ὁ Κισσὸς τὴν ἐσφιγγε εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἐθερμάνε, τὴν ἐφίλει.

Συγκεινημένη ἐρεθυσμένη τὸς λόγους τῆς ἀγριοροθῆς:

« Ὅταν θὰ εἶμαι νεκρὰ, κρῦψε τὸν ἀσχημον σκελετὸν μου... θερμάνε με... φίλτατε Κισσὲ!... ».

III

Μόλις ἡ Λεύκη ἐτελείωσε με τοὺς θλιβεροὺς τούτους λόγους τὴν διηγησίαν τῆς καὶ ἐσφιγγε τὰ δάκρυά τῆς ὁ Ζέφυρος ἐπέταξε σιγὰ, σιγὰ, καὶ σπένσας εἰς τὰ θλιβερὰ ἐρείπια τοῦ νεκροταφείου, ἐθώπευε τὰ φύλλα τοῦ Κισσοῦ με πολλὴν τρυφερότητα διὰ νὰ ξηρᾶν τὰ δάκρυά του.

Τότε ἰσηκώθη καὶ ἐγὼ νὰ φθῶ, κρῦπτων τὸ πρόσωπόν μου με τὰς χεῖράς μου καὶ προσποιούμενος, ὅτι δὴθεν ἐδάκρυσα ἀπὸ τὸν ἥλιον, διότι δὲν ἠθέλησα νὰ ἰδῆ μίαν Λεύκη, ὅτι καὶ ἡμεῖς, οἱ ἀνθρωποὶ συγκινοῦμεθα με τόσο μικρὰ πράγματα!...

ΚΙΣΣΟΣ

ΟΙΚΙΑΚΑ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΚΛΙΒΑΝΟΣ

Ἡ ἐν ταῖς οἰκίαις ἑλλερφῆς κλιβάνου εἶνε ἐπαισθητῆ, ὅχι μόνον διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐξοχῇ κατοικοῦντας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι, καθόσον ἐκτός τῆς χρηματικῆς οἰκονομίας, παρέχουσι καὶ τὸ πλεονέκτημα, νὰ ἔχωσιν αὐτὸν εἰς τὴν διάθεσιν των, ὁσάκις λάβωσιν ἀνάγκην τούτου καὶ μάλιστα, ὅταν πρόκειται περὶ γλυκυμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα μεγάλως φοβοῦνται μήπως ὁ ἔξω κλιβανὸς ὁ ἀγοραῖος τὰ καύσῃ κ.τ.λ.

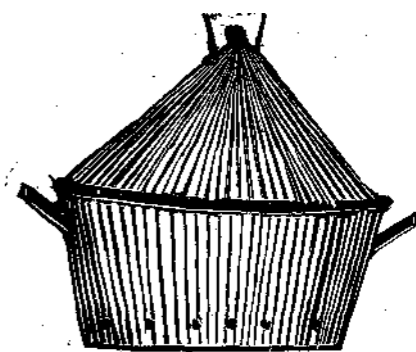
Ὁ πρόχειρος καὶ οἰκιακὸς οὗτος κλιβανός, ὅν προτιθέμεθα νὰ σᾶς περιγράψωμεν εἶνε ἀπλοῦστατος, τελειότατος, ἐλαφρότατος καὶ εὐμεταχειρίστος. Ἦτοι συνενόησεν ὅλα τὰ προτερήματα ἐν αὐτῷ.

Ἐν τῷ 1^ῳ σχήματι δεικνύται ἡ ἐξωτερικὴ καὶ τελεία αὐτοῦ μορφή.

Τὸ ὄλον αὐτοῦ ὕψος, εἶνε 49 ἑκατοστομ. Τὸ κάτω τμήμα εἶνε 22 ἑκατ. καὶ τὸ κάλυμμα 18.

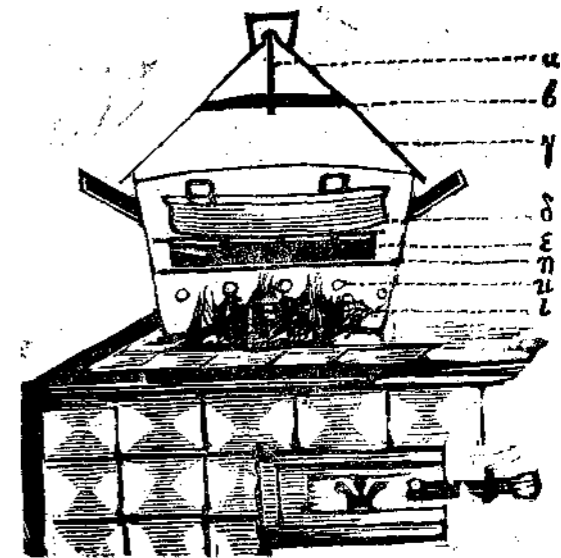
Τὸ κάτω καὶ κέριον τμήμα τοῦ κλιβάνου συνίσταται ἐκ τινος φύλλου λαμαρίνας, κωνοειδοῦς σχήματος, ὅπερ πρέπει νὰ ἔχη κατὰ τὴν βάσιν μὲν διάμετρον 32 ἑκ. τοῦ μέτρου, ἐπιφάνειαν δὲ 40 ἑκατοστομ. Καὶ ἡ μὲν βάσις τίθεται ἐπὶ τῆς ἐστίας σας (τζάκι) ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιφανείας προσαρμόζεται τὸ κάλυμμα.

Ἐν τῇ βάσει (σχ. 1) καὶ 4 ἑκατοστ. ὑπὲρ τὸν πυθμένα κατασκευάζετε κυλινδρικός ὄπας διαμέτρου ἐνὸς ἑκατοστ. καὶ ἀπεχούσα: ἀπ' ἀλλήλων κατὰ 6 ἑκατοστ. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τμήματος τούτου καὶ ἀκριβῶς ἀνωθι τῶν ὀπῶν προσαρμόζετε δύο σιδηρὰ



Σχῆμα 1ov.

ἐλάσματα ἀκίνητα ἢ (σχ. 2ov) καὶ διασταυρούμενα. Ἐπὶ τούτων τίθετε κινητὸν δίσκον ε (σχ. 2ov) ὁ κινητὸς οὗτος δίσκος, διαμέτρου 32 ἑκατοστ. καὶ πάχους 2, σύγκειται ἐξ εἰδους τινὸς πινακίου βαθέως ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιέχεται ἄμμος χονδρὰ καὶ τὸ ὁποῖον κλείεται ὄχι ἐρρηκτικῶς διὰ τινος ὀλίγου μεγαλειτέρου ἐλάσματος ἐκ λαμαρίνας καὶ προσαρμολομένου δι' ἐλασμάτων σιδηρῶν, δι' ὧν στηρίζεται ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ δίσκου τούτου. Ἐπὶ τοῦ δίσκου τούτου τίθετε τὸ τεψίον σας καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ πρὸς ψήσιμον. Ἄντι ὅμως τοῦ ἐκ λαμαρίνας δίσκου τούτου, δύνασθε νὰ θέσητε πλίνθον ἐξ ἐκείνων, οὐς μεταχειρίζονται διὰ τοὺς κλιβάνους, ὅπερ ὅμως δὲν εἶνε καὶ προτιμιτέον.



Σχῆμα 2ov.

Ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης τοῦ τεχνητοῦ φούρνου σας ἐφαρμόζετε τὸ κάλυμμα (γ), ὅπερ εἶνε κωνικὸν καὶ ἐπὶ κεφαλῆς φέρει λαβὴν. Τούτο εἶνε ἀπλοῦστατος καὶ μόνον τὴν προσοχὴν σας ἐπιστήσατε ἐπὶ τινος ἐλάσματος (β) τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται ἐσωτερικῶς καὶ προσκολλᾶται διὰ τινος βελόνης (κ).

Ἦδη τὸ πᾶν εἶνε ἐτοιμον τίθετε τὸν φούρνον σας ἐπὶ τῆς συνήθους ἐστίας ὑμῶν (τζάκι) καὶ πρὶν ἢ θέσητε τὸ πρὸς ψήσιμον, πυρώνετε τὸν φέροντα τὴν ἄμμον δίσκον καὶ κατόπιν με σιγαλὸν πῦρ ἀποπερατοῖτε τὴν παρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ σας κ.τ.λ.

Διὰ τοῦ κλιβάνου τούτου ἐπιτυγχάνουσι κάλλιστα τὰ γλυκίσματα, κουλουράκια, ὅσον καὶ τὰ ψητὰ κ.τ.λ. ἡ δὲ τιμὴ του δὲν ὑπερβαίνει τὰς 15 δρχ.



ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Η ΨΕΥΔΟ-ΣΑΛΗΓΙΣ

Ἐν ἀστειότατον παίγνιον διὰ συναναστροφάς εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθον.

Λάβετε σωλήνα τινά, ἐκ καλάμου ἔστω, ἢ ἂν εἶνε δυνατόν ἐκ μετάλλου. Ἐντός τοῦ σωλήνος τούτου καὶ ἐν τῷ μέσῳ περίπου θέσατε ἕν τεμάχιον ἔυλου ὥστε νὰ φράξῃ τὸν σωλήνα καλῶς, ὡς δεικνύεται ἐν τῇ παρατεθειμένῃ ὑμῶν εἰκόνι, ἐν ἣ τὴν θέσιν τοῦ ἔυλου δεικνύουσι τὰ γράμματα α β. Θέσατε ἔμπροσθεν



τεμάχιον ἔυλου ἐν τῷ στομίῳ τοῦ σωλήνος σας ἀλλὰ τοῦτο πλέον δεόν νὰ ἔχη μικρὸς ὅπως πολλὰς καὶ ἐν τῷ μέσῳ μίαν μεγαλειτέραν, ὥστε νὰ δύναται νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐφαρμοδῆ ἐν ταύτῃ τεμάχιον πτεροῦ χηνός ἢ Ἰνδιάνου. Τὸ ἐπάνω τοῦτο τεμάχιον τοῦ ἔυλου ἰ θ. πρέπει νὰ εἶνε κινητὸν.

Οὕτως ἀφοῦ ἐτοιμάσητε τὸ ὄργανόν σας, θέσατε ἐντός αὐτοῦ ἐν τῷ τμήματι ε πούδραν ἢ φάριναν (πάντως ὕλην ἀβλαβῆ) καὶ ἀφοῦ κλείσητε τὸ στόμιον δόσατε εἰς τινὰ (ὄχι βεβαίως ἰδιόροπον) νὰ παίξῃ μετὰ τὴν σάλπιγγα ταύτην, συνιστῶντες αὐτῷ, ὅτι πρέπει μετὰ μεγάλης δυνάμεως νὰ φυσήσῃ, ἵνα ἡχῆσῃ ἡ σάλπιγγε.

Τότε θὰ ἴδῃτε ἐκ τῶν μικρῶν ὀπῶν τοῦ ἔυλου ἰ θ νὰ ὀρμήσῃ ἢ περιεχομένη πούδρα, παραμορφουσα γελώως τὸ πρόσωπον τοῦ παίκτη.

Καλὸν ὅμως θὰ ἦνε, νὰ συνιστᾶτε, ὅπως ὁ εἰς βάρος οὐτίνος γελᾶσητε, κλείσῃ καλῶς τοὺς ὀφθαλμούς του.



ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΞΑΣΤΟΤΕ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΗΓΜΑΤΟΣ ΟΦΘΕΣ

Τὸ δῆγμα τοῦ ὄφθως εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα διὰ δύο κυρίως αἰτίας, πρῶτον διότι εἶνε θανατηφόρον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ δεύτερον, διότι προξενεῖ τοσοῦτον τρόμον εἰς τὸν τραυματισθέντα, ὥστε δύναται ἐκ τούτου νὰ πάθῃ περισσότερον.

Θεραπεία ὑπάρχουσι διάφοροι, ἐξ ὧν ἐδημοσιεύσαμεν τινάς

Ἰδοὺ ἤδη, καὶ ἕτερα περιέργως. Ὅπως ἐξήξε τὸν δάκτυλον τινός, ὅστις ἀμέσως κατελήφθη ὑπὸ δριμυτάτων πόνων. Παρατυχῶν δ' ἐκεῖ ποιμὴν καὶ ἰδὼν τὸν πάσχοντα, ἀμέσως συλλαμβάνει ἄρρενα ἀμνόν, ἐξάγει τὸ εὔρον αὐτοῦ καὶ πλύνει τὸ τραῦμα. Οἱ πόνοι ἀμέσως κατέπαυσαν, διαλυθέντος τοῦ δηλητηρίου.

Τὸ γεγονός ἐστὼ ὑπ' ὄψιν παντός.

ὁ ἰατρός σας

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΑΙ ΠΑΧΕΙΑΙ ΤΡΟΦΑΙ.

Αἱ παχεῖαι τροφαὶ ὠφελοῦσι τοὺς διατεθειμένους εἰς τὴν φθίσιν καὶ κατὰ τινὰς σοφοῦς ἰατροῦς, προλαμβάνουσι αὐτήν. Τὰ δὲ νήπια ἀνέγονται περισσότερον τὰς παχείας. Οἱ πάσχοντες ὅμως ἐκ τοῦ ἥπατος καὶ ἐκ δερματίνων παθῶν, δεόν ν' ἀποφεύγῃσι ταύτας.

Τὸ πάχος εἶναι δύο εἰδῶν. Τὸ μὲν πηγνύται ψυχραίνόμενον καὶ γίνεται θραυστόν, ὅπερ καὶ καλεῖται στέαρ. Τὸ δὲ μένει ἀπικτόν καὶ χυτὸν καὶ καλεῖται πῖμα λ... ἣτις σχηματίζεται μεταξύ δέρματος καὶ σαρκός.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΟΝΙΑΚ

Ἡ χρῆσις τοῦ ποτοῦ ἐπεξετάθη ἐσχάτως παντοῦ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νοσολογίᾳ τὸ κωνιάκ τινές τῶν ἰατρῶν δίδουσι εἰς πάσχοντας ἐκ πνευμονίας, πλευριτίδος κλπ.

Ἡ πείρα ὅμως διδάσκει, ὅτι τὸ κωνιάκ δὲν δύναται νὰ ὠφελῆσῃ ὡς ἰατρικὸν κατὰ τῶν φλογιστικῶν πόνων ἰδίως καὶ ἐν γένει καθ' ὅλων. Ἀλλὰ καὶ πρὸς κοινήν χρῆσιν ὡς ὀρεκτικὸν ἀνωφελές εἶναι, διότι κατασκευάζεται ἐκ πολλοῦ ἰσχυροῦ οἴνοπνεύματος, τὸ δὲ ἰσχυρὸν οἴνοπνεῦμα ὡς γνωστὸν, εἶναι ἐπιβλαβές εἰς τὸν στόμαχον, ἐπιφέρει δὲ δυσπεψίαν καὶ γενικὴν κακουχίαν. Δεόν ἄρα ν' ἀπέχωμεν τῆς χρήσεως τοιοῦτου δηλητηριώδους ποτοῦ.

Τὸ μᾶλλον προτιμώτερον ὡς τονωτικὸν τῶν δυνάμεων εἶναι τὸ φυσικὸν ρούμιον, ὅπερ ἤδη εἶναι σπάνιον καὶ μόνον παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς Ζαμπάλου ἐν Βόλῳ εὑρίσκει τις γνήσιον· διότι τὸ πνεῦμα τῆς νοθείας κατασκευάζει ψευδὲς ρούμιον ἐξ οἴνοπνεύματος καὶ ἄλλων ὕλων. Τὸ δὲ ἀνεκτότερον ποτὸν εἶναι τὸ ρακίον, ὅπερ συνίσταται ἐξ ἡπίου οἴνοπνεύματος, ἔχοντος ἐν διαλύσει ἐν σταλακτῆρι ἀρωματικῆς ὕλης, μαστίχην κλπ.

Καὶ εἰς τὴν ἐκδίκησιν καὶ εἰς τὸν ἔρωτα ἡ γυνὴ εἶνε μᾶλλον βίβραρος ἢ ὁ ἀνὴρ.

— Εἰς τὸν ἀληθινὸν ἔρωτα ἡ ψυχὴ περιβάλλει τὸ σῶμα.

Ἡ γυνὴ δὲν θὰ εἶχε τὸ δαιμόνιον τοῦ στολισμοῦ, εἰδὼν δὲν ἠσθάνετο, ὅτι εἶνε ὄν δευτεροβάθμιον.

6 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 6

ΕΝ Τῷ ΕΙΚΟΣΤῷ ΑΙΩΝΙ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλον)

Ὁ δόκτωρ παραλαβὼν τὸ μυστικὸν του ἐν τῷ τάφῳ, κατέλιπε πλήρες σκότος ὀπισθεὶν αὐτοῦ, καὶ οὐδαίς, εἶνε ἀληθές, γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῆς μυστηριώδους γενήσεως, τῆς ἀποδιδραμένης εἰς τὸν Σολφατέν. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει οἱ παρακλουθησαντες τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Σολφατέν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, εὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψωσιν, οὔτε ἴχνη ἐκ τῶν προγόνων αὐτοῦ, ἐκ τῶν ἐνστάσεων αὐτοῦ προτιμήσεων, ἄς ἐκ τῶν γονεῶν κληρονομούμεν καὶ αἰτίνας βλαστάσεις ἐν τῷ κρανίῳ ἡμῶν καὶ ἀφ' ἐαυτῶν ἀναπτύσσονται. Ἐκτάκτως νοσημῶν καὶ ἐγκλείων ἀληθῆς μανίαν, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τὰς σπουδὰς καὶ τὰς ἐπιστήμας, ὁ Σολφατέν ζήσας πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπιστήμης, κατέστη ὀλίγη κατ' ὀλίγον μηχανικός τις καὶ ἰατρὸς πρώτης τάξεως. Καὶ ἐνῷ προὔχων ἐν τῇ προσδῶ, ἀναπτύσεων ἀκαταπαύστως τὸ πνεῦμα του, ὁμοίως καὶ τὸ σῶμα του ἠδυνήετο θαυμασίως, ἀποκορῶν πᾶσαν τῶν ἀριθμητικῶν μικροβίων προσβολῆν, μεταξὺ τῶν ὀπίων ζῶμεν. Ὁ ἔλας νέος οὗτος ὀργανισμός, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλλείψεως φυσιολογικῆς ἢ ἀταβιστικῆς, οὐδόλως προσβάλλεται ὑπὸ τῶν ἀσθενειῶν, ὑφ' ὧν ἡμεῖς προσβαλλόμεθα.

Ὁ ἕτερος ἐν τῷ ταξιδίῳ τῶν μελλονόμενων σύντροφος, ὁ κ. Ἀδριανὸς Λὰ Χερνιέρ, δὲν ἐπλάσθη ὁ δυστυχῆς καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ κ. Σολφατέν. Παρατηρήσατε τὸν ἀσθενικὸν καὶ ἰσχυρὸν τούτον ἄνθρωπον, μεγαλειτέρου ὕψους ἢ ἡλικίας, μετὰ κίλους ὀφθαλμούς προστατευομένους ὑπὸ διοπτρῶν, μετὰ παλαιὰς κοίλας ἐπίσης, μετὰ μέτωπον πλατύτατον, τὸ κρανίον στοργυρῶδες καὶ λεῖον, ὅμοιον μετὰ τῶν στρουθοκαμήλου, προσηρμοσμένον ἐπὶ εἶδος νευρώδους γενείου, τὸ μόνον ὅπερ ἀπέμεινεν ἐκ τοῦ τριχώματος αὐτοῦ.

Τώρα, ἂν ἐξ εὐγενείας ὑποθέσετε τὸν πτωχὸν

τούτον κύριον κατὰ τι μικρότερον τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν, σκεπτόμενοι ἄλλως τε τὴν νεότητά αὐτοῦ. ἦτις ὅμως εἶνε ἐλάχιστα φαινομενικῆ, τῷ ὄντι θὰ εὕρητε, ὅτι ἡ σεβασμια παππικὴ αὐτῆ μορῆ εἶνε μόλις 45 ἐτῶν!

Ὁ Ἀδριανὸς Λὰ Χερνιέρ εἶνε ἡ πιστὴ εἰκὼν, ἢ μᾶλλον ὀλίγον ὑπερβολικωτέρα, τοῦ ἀναιμικοῦ καὶ ἐκνευρισμένου ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας. Ἐἶνε ὁ ἀνθρώπος τοῦ παρόντος, τὸ θλιβερὸν καὶ ἀνθρώπινον ζῶον, τὸ ἐφαρμένον καὶ πεκαλαιωμένον ἐκ τοῦ ἀληθῆς ὑπερβολικοῦ ἠλεκτρικοῦ ἡμῶν βίου, τοῦ πολυταράχου καὶ κοπιώδους. Οὕτω λοιπὸν πολλάκις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναπαύει τὸ πνεῦμα του,



Βιβλιοφρονόβιβλός τις ἐμπροσθεν τῆς φανοκλιθῆκης αὐτοῦ

τὸ στρεβλούμενον ἐκ τῆς συνεχοῦς προσοχῆς καὶ ἐργασίας, μεταβαίνων καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἀναπαυτικὸν τι μέρος, μακρὸν τῶν Παρισίων, μακρὰν τοῦ κέντρου τῶν ὑποθέσεων, μακρὰν τῶν καταστημάτων αὐτοῦ καὶ τῶν γραφείων του, μακρὰν τῆς πολιτικῆς καὶ πρὸ πάντων μακρὰν τῶν τυραννικῶν ἐταιρικῶν πρακτέρων, μακρὰν τῶν τηλεμηχανῶν καὶ φωνομηχανῶν, μακρὰν τῶν τρομερῶν τούτων μηχανῶν καὶ συσκευῶν τοῦ φεβροῦ ἠλεκτρικοῦ βίου, ἐν μέσῳ οὐτίνος ζῶμεν, τρέχομεν καὶ πνευστιώμεν, φερόμενοι ἐν τρομερῷ καὶ ἀστραπηδόλῳ στρεβίῳ.

Πτωχὸς Λὰ Χερνιέρ! Ὑποβλήθεις ἀπὸ τῆς τρυφεροτάτης αὐτοῦ ἡλικίας μετὰ ζήλου εἰς τὰς μελέτας τῶν ἐπιστημῶν, κατώρθωσεν ἐν ἡλικίᾳ δέκα ἐπτα ἐτῶν νὰ λάβῃ δίπλωμα δόκτορος πασῶν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ μηχανικοῦ. Ὡ! χαρὰ! Ἐξῆλθεν ἐκ τῶν πρώτων καὶ μετὰ τὸν καλεῖτερον βαθμὸν ἐκ τοῦ Διεθνούς Ἐπιστημονικο-Βιομηχανικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ ἐφοδιασμένος οὕτω δια τῶν ἀρίστων πνευματικῶν ἐφοδίων, ἐρρίφθη ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ φθάσῃ τάχιστα εἰς τὸ δυνατόν ὄριον τῆς εὐτυχίας.

Τὴν σήμερον, ὅτε τὰ ἔξοδα τοῦ ζῆν ἀνηλθον εἰς τόσῳ μυθῶδες ποσόν, ὅτε ὁ πτωχὸς εἰσοδηματίας ὁ ἔχων περίπου ἐν ἑκατομμύριον, μόλις δύναται νὰ ζῆσῃ ἐκ τῶν προσδῶν του, ἀποσυρμένος εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ἐξουχίας του, σκεφθεῖτε τὴν σήμερον λοιπὸν, τί διὰ τῆς λέξεως «τύχη» ἐννοοῦμεν.

Ὑπνωτισθεῖς ἐκ τῆς λάμψεως τῆς μαγικῆς ταῦ-

της λέξεως «τύχη», ὁ ἄ. Ἀδριανὸς ἐβυθίσθη ὅλος εἰς τὰς ἀσχολίας καὶ τὰς ἐργασίας. Ψυχὴ, διάνοια, σῶμα, τὰ πάντα ἐργάζοντο.

Προσελθὼν εἰς τὰ ἐργαστήρια τοῦ Φιλδέ-Λωρρί, κατέστη μετ' ὀλίγον ἀπὸ βοηθός, ὑπάλληλος καὶ τέλος συνεταιρὸς τοῦ σοφοῦ προϊσταμένου του, εἰς τινὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις.

Ἐπὶ ἔτη λοιπὸν δὲν ἐγνώρισε τὴν ἀνάπαυσιν. Ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ ἐν ἡ ζῶμεν, ἂν καὶ τὸ σῶμα ἀναπαύεται μόλις κατὰ τὴν νύκτα, τὸ πνεῦμα ὅμως ἐξαπτόμενον δὲν δύναται νὰ σταματήσει καὶ ἐξακολουθεῖ ἐργαζόμενον καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὕπνῳ. Ὀνειρεύεται φοβερὰς ἐπιχειρήσεις, κοιμάται ὕπνον ταραχώδη ἐν τῷ διηνεκεῖ ἐπιτάτῃ τῆς ἐργασίας, τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐπιχειρήσεων.



Ὁ μηχανικός καὶ ἰατρός Σολφατέν.

— Ἀργότερον! δὲν ἔχω καιρὸν!... Ἀργότερον! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Λά-Χερονιέρ, συλλογίζομενος ἀπλᾶς τινὰς τέρψεις καὶ ἀναπαύλας. Ἀργότερον αἱ ἀναπαύσεις, ἀργότερον αἱ τέρψεις, ἀργότερον ὁ γάμος! Ὁ κ. Ἀδριανὸς μέχρι λαίμου ἐβυθίσθη ἐν ταῖς σπουδαῖς καὶ ταῖς ἐργασίαις, ἵνα φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸν σκοπὸν του.

Ἄλλ' ὅταν τέλος ἦλθεν εἰς τὸν σκοπὸν του, καὶ ἐφθασεν ἡ λαμπρὰ τύχη, ἥτις ὤφειλε νὰ τῷ παράσῃ πάσας τὰς τέρψεις, ἄς ἐπὶ μακρὸν ἀπώθει, ὁ ὑπέρπλουτος Ἀδριανὸς Λά-Χερονιέρ ἦτο τις τεσσαρακοντούτης, γέρον, ἄνευ ὀδόντων, ἄνευ δρέξεων, ἄνευ κόμης, ἄνευ στομάχου, καταπεποιημένος, ἐπιτήδειος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ προσεκτικώτατος διὰ νὰ ζῆσῃ ἢ μᾶλλον φυτοζῶσῃ ἐπὶ ἔτη τινὰ ἀκόμη εἰς τοὺς κόλπους πολυθρόνας τινός, ἐν τελείᾳ ἀποχαυνώσῃ τοῦ σώματος, ἐν ταῖς τελευταίαις ἀλαμπαικῆς κλονουμένου πνεύματός, τὸ ὅποιον δύναται νὰ σβύσῃ καὶ ἀπλῆ τις πνοή. Εἰς μάτην οἱ ἀριστοὶ ἐπιστήμονες τῆς ἰατρικῆς σχολῆς, κληθέντες, ἵνα τὸν ἀπαλλάξωσι τῆς τοιαύτης καταστάσεως, ἐδοκίμασαν καὶ διὰ τῶν ζωτικωτάτων τονικῶν σπλευασιῶν, νὰ δώσωσιν ὀλίγην ζωτικότητα εἰς τὸ πρόωρον τοῦ γερόντιον, εἰς μάτην ἐπεχείρησαν νὰ γαλβανίσωσι τὸν ἀτυχή τούτον ἑκατομμυριοῦχον! πάντα τὰ

δοκιμασθέντα συστήματα δὲν ἐπέτυχον ἄλλο τι ἢ νὰ ἀναχατίσωσι τὴν ἐπὶ πλέον ἐξασθένησιν.

Τότε λοιπὸν ὁ Σολφατέν, μηχανικὸς καὶ ἰατρός ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων, πνεῦμα τολμηρότατον, ἐρευνητὴν πέραν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν γνωστῶν συστημάτων, ἀνέλαβε νὰ ἐπισκευάσῃ τὸν ἔτοιμον πρὸς ἀποσύνθεσιν ὀργανισμὸν καὶ νὰ ἀναπλάσῃ τὸν ἄνθρωπον τούτον ὅλοσχερᾶς καὶ ἐκ νέου.

Διὰ συμβάσεως, συζητηθείσης καὶ ὑπογραφείσης, ἐξασφαλιζούσης δὲ τῷ ἰατρῷ τειρὰν ἀμοιβῶν ἀρκετὰ μεγάλων καὶ αὐξανοῦσων καθ' ἕκαστον κερδαινομένου ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς του ἐπιστήμης ἔτος, ἐπεφορτίσθη νὰ κατορθώσῃ, ὅπως κρατήσῃ ἐν τῇ ζωῇ τὸν ἀσθενῆ του καὶ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τοῦλάχιστον τὰ φαινόμενα μετρίως ὑγείας κατὰ τὸ τρίτον ἔτος.

Ὁ ἀσθενὴς ἐνεπιστεύθη τὴν ζωὴν του καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ καὶ παρεδέχθη, ἐπὶ τῇ ποιῆ μεγίστου προστίμου, ν' ἀκολουθήσῃ ἐντελῶς καὶ καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ὀρισθεῖσαν θεραπείαν. Ὁ κ. Ἀδριανὸς ἀπὸ προηγουμένως ἔζησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐντὸς τοῦ θεραπευτικοῦ κλιβάνου, ἀνακαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ καὶ δόκτορος κ. Σολφατέν, ἤρξατο βραδέως ἀναλαμβάνων. Ὁ ἰατρός κατ' ἀρχὰς τῷ παρέσχεν, ὡς σύντροφον καὶ θαλαμηπόλον, παλαιὰν τινὰ ἀρχινοσοκόμον νοσοκομείου, ἥτις περιποιεῖτο τὸν ἀσθενῆ τῆς ὡς παιδίον, τῷ ἔκαμνε περιπάτους ἐντὸς μικρᾶς ἀμῆλης ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου Φιλδέ Λωρρί καὶ τὸν ἔφερον νὰ κοιμηθῇ, ὅταν τὸ λίκνισμα τῆς ἀμάξης τὸν ἐκοίμιζε. Μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήται καὶ νὰ βαδίξῃ ἄνευ πολλῶν δυσκολιῶν, ὁ Σολφατέν τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μικρὰν ἀμάξαν καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἄνευ ταύτης. Τοῦτο βεβαίως ἦτο ἤδη μία καλὴ πρόοδος καὶ ἀποτέλεσμα οὐ σμικρὸν τῆς θεραπείας τοῦ κ. Σολφατέν.

— Ἄν αὐτὸς ὁ διαβολο-Σολφατέν παρατείνῃ τὴν ζωὴν μου ἐπὶ εἴκοσιν ἀκόμη ἔτη, θὰ μὲ καταστρέψῃ ἀπολύτως χρηματικῶς! ἐμορμύριζεν ἐνίοτε ὁ Λά Χερονιέρ.

— Μείνατε ἡσυχος, ἔλεγεν ὁ Σολφατέν. Ἐντὸς πέντε-ἕξ ἐτῶν, ὅταν θὰ ἔχετε ἀρκούντως ἀναλάβῃ θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ ἀναμιχθῆτε ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰς ὑποθέσεις σας ἐν μέτρῳ ὅπως καὶ οὕτω θὰ κερδίσητε τὰς ἀμοιβὰς τὸς ὅποιās μοῦ πληρώνετε! Ἄλλὰ πρέπει νὰ μὲ ὑπακούητε ἀπολύτως, ἄλλως σᾶς ἐγκαταλείπω καὶ ζητῶ ἀμέσως τὸ πρόστιμον, τὸ τρομερὸν καὶ ὄγκωδες πρόστιμον!...

— Ναι!... Μάλιστα!... Βεβαίωτατα!...

Καὶ ὁ κ. Λά-Χερονιέρ πεφοβιζόμενος, ὑπήκουε μὴ ἐπιφέρων οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην παρατήρησιν εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἰατροῦ καὶ μηχανικοῦ.

Ὁ κ. Φιλδέ Λωρρί, μόλις διωργάνωσε τὸ ταξίδιον τῶν μνηστήρων διὰ τὸν υἱὸν του, ἔσχε μικρὰν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Σολφατέν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔδωκε καὶ τὰς λεπτομερεστέρως ὁδηγίας.

— Μὲ δύο λέξεις, φίλε μου, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοὶ χρειάζεται, εἶνε νὰ ἐπανέλθουν δυσχερεστῆμενοι καὶ με ἐρίδας ἢ τοῦλάχιστον ὁ κοῦφος Γεώργιος νὰ ἀποβάλῃ καθ' ἑδὼν τὰς ὄνειροπολήσεις του. Γνωρίζω τὸν ἄθλιον, εἶνε εἰς ἐρωτύλος, ὑπνωτισμένος, ὄνειροπλόος. Ἐ! λοιπὸν, πρέπει νὰ τὸν ἐξαγάγωμεν ἐκ τῶν ὄνειροπολήσεων!...

Ἐπιτυχῆς τινες ἐρίδες ἀρκοῦσιν, ἵνα ἡ λάμψις τῆς εὐτυχίας του θαυμάθῃ. Μὲ ἐνοσεῖτε, δὲν ἔχει οὕτως; Ἐγὼ ἄλλας βλέψεις διὰ τὸν υἱόν μου. Ἡ τὴν ὀσποσὴν συγκλητικὴν Κορυφαίαν, τὴν ἐκ Σάρτης ἢ τὴν δόκτορα Βαρδῶ... Καὶ μάλιστα ἐκεῖνη, ἥτις θὰ διηυθιτῆτε τελείως τὰ πράγματα. Τώρα, εἰς σεῖς φρονεῖτε ἐπίδελτος, θὰ ἐνυμφεῖσθε τὴν δεσποινίδα Λαζάρου, ἐγὼ δὲ θὰ ἐπιφορτίσωμαι περὶ τῆς προικῆς ἢ τοῦλάχιστον τὴν νυμφεύετε μετὰ τὸν κ. Λά-Χερονιέρ, ὅστις ἀρχίζει πλέον ἀναμειβίως νὰ γίνεται πλεονεπρόδοστος. Δὲν ὀμιλῶ ὀρθῶς; Καὶ ταυτεχρόνως, ἔχοντες καὶ τὸν ἀσθενῆ σας ἐμοῦ, θὰ σ' ἐπτεσθε διὰ τὴν μεγάλην ἡμῶν ἐπιχειρήσιν, ἣν πᾶσαι αὐταὶ αἱ περὶ τῶν ἀπερισκέπτων τούτων νέων ματαιοσχολίαι δὲν δύναται νὰ μᾶς ἐμποδίσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἐνθυμώμεθα.

— Βεβαίως! Ἐννόησα! Ἀπεκρίθη τότε ὁ κ. Σολφατέν.

Ὡς βλέπετε, ἂν ὁ κ. Φιλδέγονος ἔσχε τὴν ιδεάν νὰ νυμφεῖσθαι τὸν υἱὸν του μετὰ νύμφης τῆς ἐκλογῆς του, δὲν εἶχεν ὅμως διαφυλάξῃ καὶ ἐπισθοβουλίαν τινὰ καὶ ἤλιπε μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι κατὰ τοὺς λογισμοὺς του, τὸ αἷμα τῶν Λωρρί, λυμνηθὲν παρά τινος ἠθροποιῦ προγόνου, θὰ ἀνεξωγονεῖτο διὰ τοῦ συνδέσμου τοῦ υἱοῦ του μετὰ τινος δόκτορος γυναικός. Διὰ νὰ εἶναι δὲ βέβαιος, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ διαχωρίσῃ τοὺς μνηστευθέντας μέους, τοῖς ἔδωκεν ὡς σύντροφον ἄνθρωπον, ὅστις ἐπεφορτίσθη νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νεαρὸν Λωρρί τὸν γάμον ὡς ἀνιερὸν, σιλάβον, πλήρη πικριῶν, θλίψεων καὶ ἐρίδων.

VI

Τὸ ἔθνικὸν διαμέρισμα τῆς Ἀρμορικῆς ἀπαγορεύον τὰς καινοτομίας τῆς Ἐπιστήμης. — Ἄμαξα με ἵππους! — Ὁ ἄλλοτε βίος ἐν τῇ τότε ἀκμῇ του. — Ὁπου ἀναφαίνεται νέος τις Σολφατέν.

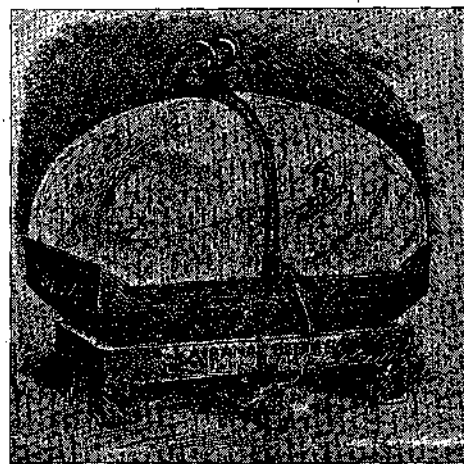
Τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ τίπτουσιν ἡδέως, ὥσει θωπεύοντα, τὴν ἄμμον, ἀκτινοβολοῦσαν καὶ χρυσιζουσαν, ἐντὸς λιμενίσκου τινός, ἐν ᾧ εὐρίσκονται διεσπαρμένοι ὠραῖοι βράχοι, ἀπότομοι εἰς τινὰ μέρη, ἐπὶ τῶν ὁποίων θάλλει πλήθος βρύων, ποῦ καὶ ποῦ κρεμαμένων μέχρις αὐτῶν τῶν κυμάτων. Ὁ καιρὸς εἶναι γλυκύτατος τὸ πᾶν ἀποπνεῖ γαλήνην, τὰ πάντα δὲ νομίζει τις ὅτι γελῶσιν ὁ ἥλιος λάμπει, τὸ δὲ μορμύρισμα τῶν κυματιδίων, ὡς γλυκὺ καὶ βραδύ ἄσμα, ὑφούται ὑπὲρ τοὺς βράχους καὶ τοὺς ἀφρούς τῶν κυμάτων.

Πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὄρου τούτου, πλησίον λέμβων τινῶν ἐπὶ τῆς παραλίας εὐρισκομένων, φαίνονται παλαιοὶ τινες οἰκίσκοι ἀλιέων, ὧν ἡ στέγη συνίσταται ἐκ καλάμων, ἄνωθι τῶν ὁποίων, ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ βραχυῶδους λόφου, τρία ἢ τέσσαρα ἐκ τῶν μονολίθων ἐκεῖνων ἀρχαίων μνημείων, τῶν φασμάτων τούτων τῶν παλαιῶν καιρῶν, ὕφου τὰς κεφαλὰς των τὰς φαῖας καὶ βρυώδεις. Μακρὰν ἐπὶ τῆς ὄχθης ποταμίσκου τινος παραδόξου, ἰδιοτρόπου καὶ καταρρακτώδους, ἀρκετὰ μεγάλη πολίχνη τις, κρύπτει περίπου τὰς οἰκίας αὐτῆς ὑπὸ τοὺς κλάδους

τῶν δρυῶν, τῶν σκλήθρων καὶ τῶν καστανεῶν, διὰ τῶν ὁποίων προβάλει ἡ κορυφὴ ὠραιότατου κωδωνοστασίου ἐκκλησίας.

Βαθῆα γαλήνη βασιλεύει ἐπὶ πάσης ταύτης τῆς χώρας. Ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου ἄκρου τοῦ ὀρίζοντος, ὅσον δύναται ὁ οὐρανὸς νὰ φθάσῃ, ὑπεράνω τῶν ὑποκυμάτων λόφων, ὅπου ἐπίσης ἀνακύπτουσι καὶ ἄλλα κωδωνοστάσια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, οὐδὲ ἴχνος ἐργοστασίων φαίνεται ἢ βιομηχανικῶν καταστημάτων ἢ γραμμῶν διὰ τὰς διὰ σωλήνων, συγκοινωνίας, οὐδὲν ἴχνος τῶν μεγάλων τῶν πόλεων ἢ ηλεκτρικῶν κτιρίων, οὔτε τῶν ἐναερίων ἀπαιθερῶν.

Ποῦ λοιπὸν εὐρισκόμεθα; Μήπως ἄραγε ὀπισθοδρομοῦμεν κατὰ ἑκατὸν πενήκοντα ἔτη ἢ μήπως εὐρισκόμεθα εἰς μέρος τι τοῦ κόσμου, τόσον ἀπομακρυσμένον καὶ λησμονημένον, ὥστε ἡ πρόοδος δὲν εἰσεχώρησε μέχρις αὐτοῦ;

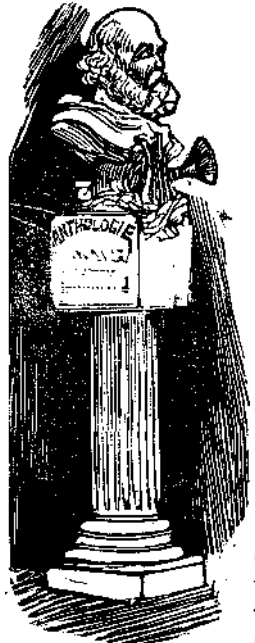


Ὁ Λά-Χερονιέρ ἐν τῷ θεραπευτικῷ κλιβάνῳ

Καθόλου. Εὐρισκόμεθα ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ τινος ἀκτῆς τῆς θαλάσσης τῆς Βρεττανίας, εἰς μέρος τι περιλειπόμενον ὑπὸ τῶν παλαιῶν διαμερισμάτων τοῦ Μορβιχᾶν καὶ τοῦ Φινιστέρ, τὸ ὅποιον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐθνικὸν διαμέρισμα τῆς Ἀρμορικῆς σχηματίζει χώραν ὑποβληθεῖσαν εἰς ἰδιαιτέραν διαίταν. Τῷ ὄντι εἰς ἰδιαιτέραν διαίταν. Κατὰ διαταγὴν νόμου τῶν κοινωνικῶν συμφερόντων, ψηφισθέντος πρὸ πολλῶν ἐτῶν, τὸ Ἐθνικὸν Διαμέρισμα ἀπῆλλάγη καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἑκτασὶν ἀπὸ τῆς ἡλεκτρικῆς δράσεως καὶ βιομηχανικῆς, οὔτινες τόσον εὐκόλως εἶχον ἀρχίσει νὰ ἀνατρέπωσι καὶ μετασχηματίζωσι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, τὰ ἦθη, τοὺς χαρακτῆρας, καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης μυρμηκίας.

Τὸ Ἐθνικὸν διαμέρισμα τῆς Ἀρμορικῆς εἶναι μέρος τι τῆς γῆς, ἐν ᾧ ἀπαγορεύονται αἱ νεώτεραι ἐγκαταστάσεις τῆς ἐπιστήμης καὶ ἀπέχει πολὺ τῆς βιομηχανικῆς τύξης. Τὰ ὄρια τῆς χώρας ταύτης εἶχον σημειώσῃ διὰ πασσάλων μέχρι τῶν ὁποίων φθάνουσα ἡ πρόοδος, ἴστατο. Ἐὰν ἐλθωμεν εἰς τὴν λεύγας τινὰς ἀπὸ τῶν λοιπῶν πόλεων ἀπέχουσαν ταύτην πολίχνην, εἴθα ἐν πάσῃ ἐκτίσει βασιλεύσει ὁ ἔξοχος ἐπιστημονικὸς ἡμῶν πολιτισμὸς, ἐπαυερχόμεθα ἐν τῷ πλήρει μεσαιωνικῆς ἐποχῆς ἡσύχῃ καὶ ὑπνώττιοντι XIX αἰῶνι. Ἐν τῷ Ἐθνικῷ τούτῳ διαμερίσματι, ὅπου δαιωνίζεται ἡ διαρκὴς γαλήνη ἢ

έπαρχιακή ζωή των παλαιών χρόνων, διά των αναπαύσεων εν τῆς ηλεκτρικῆς ζωῆς πάσαι αἱ ἐγκεφαλικαὶ παραλύσεις καὶ ἀναιμικαὶ θεραπεύονται. Ἐνταῦθα εὐρίσκει τις τὴν ἐπανορθωτικὴν ἀνάπαυσιν, ἐκ τῶν καταπληκτικῶν ἐνασχολήσεων τοῦ γραφείου, τῶν ἐργασίων του, τῶν μηχανουργειῶν ἢ χημείων, μηχανικῆς πάσης συσκευῆς καὶ μηχανήματος, ἀνευ τηλεμηχανῶν, ἀνευ φωνομηχανῶν, ἀνευ μεταγωγικῶν σωλήνων, καὶ τέλος ὑπὸ αἴθριον οὐρανὸν καὶ ἐλεύθερον ἐκ τῶν ἀεροστάτων.



Ποιητικὴ ἀνθολογία

Πῶς λοιπὸν οἱ μελλόνουμοι Γεώργιος Λωρρὶς καὶ Ἐστέλλα Λαχόμβου, μετὰ τοῦ κ. Σολφατέν καὶ τοῦ ἀσθενοῦς του Λά-Χερονιέρ, εὐρίσκονται ἐνταῦθα, ἐνῶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὤφειλον νὰ σπουδάξωσι, νὰ ἐνδιατρίβωσιν ἀνὰ τὰς μελέτας, ἃς περιελάμβανε τὸ πρόγραμμα τοῦ Φιλῶξ-Λωρρὶς, ἐν τοῖς μεγάλαις ηλεκτρικοῖς χωνευτήρισι τῶν ηλεκτρικῶν δεξαμενῶν τοῦ Λείγερ, ἢ ἐν τοῖς ταχνητοῖς ἡφαιστείοις τῆς Ὠβέρνης; Ὁ Γεώργιος Λωρρὶς, εὐθὺς μόλις ἐνεκαθίδρυσεν τὴν Ἐστέλλαν ἐν τῷ ἀεροστάτῳ αὐτῶν, ἐδίπλασεν ἐπιμελῶς τὰς διὰ τὸ ταξιδεῖον ὁδηγίας τοῦ πατρὸς του, τὰς εἴηκεν εἰς τὸ θηλάκιόν του καὶ μετέβη πρὸς τὸν μηχανικὸν διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ. Ἀμέσως τὸ ἀερόχημα, ἔπειρ εἶχε λάβει τὴν πρὸς νότον διεύθυνσιν, ἐστράφη ἡσύχως δεξιόθεν καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς δυσμὰς πορείαν. Ἀναμφιδόλως, ὁ Σολφατέν ἴσως θὰ ἐμέτρη τοὺς σφριγμοὺς τοῦ ἀσθενοῦς του, καὶ δὲν ἀντελήφθη τι, διότι οὐδεμίαν παρατήρησιν ἔκαμε. Ὁ καιρὸς ἦτον εἴσοχος, ἡ ἀτμόσφαιρα διαυγέας ἐντελοῦς, ἐπέτρπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ ἐρευνῶσι καὶ διακρίνωσι καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ ἀτελεστοῦ πανοράματος τὸ ἵποιον ἐξετυλίσσετο ὑπὸ τὸ ἀερόχημα· σειραὶ λόφων ἀναριθμητῶν, πεδιάδων κητρίων καὶ πρασίνων, διασχιζομένων ὑπὸ ἰδιοτρόπων ποταμῶν, ὁσῶν πυκνοτάτων καὶ βαθύως πρασίνου χρώματος, χωρία, κωμοπόλεις, πόλεις κ.τ.λ. Ἠκολούθησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον, εἰς ὕψος 600 μέτρων, τὸν σωλήνα τῶν Παρισίων—Βρεστῆς, συνήντησαν πλεῖστα αεροχήματα καὶ αεροστατολεωφορεῖς τῆς Βρεστῆς, καὶ ὁ Σολφατέν, ὅστις ἐπεσκόπει τὸ ἐκτυλισσόμενον πανόραμα μετὰ τηλεσκοπίον τι, οὐδὲν ἔλεγεν. Διήλθον ἀνωθι τῶν πόλεων Λαβάλ, Βιτρέ, Ρένναι, τῶν ὁποίων ὕψηλοφάνως ἔλεγε τὰ ὀνόματα ὁ Γεώργιος, ἐνῶ ὁ ἰατρὸς οὐδεμίαν ἔφερε παρατήρησιν.

Αἰφνης ἡ Ἐστέλλα, ἣτις μέχρι τοῦδε ἦτο βεβουλισμένη ἐν ὄνειρατι γλυκυτάτῳ, ἐγκατελείπει τὸν βραχίονα τοῦ Γεωργίου.

—Θεέ μου, ἀνέκραξε, δὲν ἀναιρευόμην λοιπὸν, τόσον ἤμου εὐτυχῆς, ὥστε τὸ ἐνόμίζα ὡς ὄνειρον; Ἀλλὰ δὲν πηγαίνομεν λοιπὸν εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον;

—Διὰ νὰ μελετήσωμεν τὰ ὕψηλά ἠλεκτρικὰ χωνευτήρια, τὰς ἀποθήκας, καμίνους, ἡφαιστεια; κ.τ.λ. ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος γελῶν. Ὅχι, Ἐστέλλα, δὲν θὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ!...

— Ἄλλο, αἱ παραγγέλαι τοῦ κ. Φιλῶξ-Λωρρὶς; — Δὲν ἔχω καμμίαν ὄρεξιν τώρα διὰ τὰς τοιοῦτου εἴδους ἀπασχολήσεις. Θέλω δὲ ν' ἀναπαύσω ἐντελῶς τὸ πνεῦμά μου, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἦτο περιορισμένον ἐν ταῖς καλλοναῖς μόνον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς βιομηχανίας...

— Ἄλλ' ὅμως... — Καὶ μήπως θέλεις νὰ με ἰδῆς πρὸς στιγμὴν, ὡς τὸν Λά-Χερονιέρ; Ἐπιθυμῶ καὶ προτιμῶ ἐπὶ τινὰ χρόνον, καὶ μάλιστα ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερον, νὰ λησμονήσω ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα. ἀλλὰ τοῦλάχιστον μὴ θέλετε σεῖς ἢ ἰδίᾳ νὰ βοηθηθῶμεν εἰς ταῦτα! Ἐύχομαι νὰ μὴ ἀκούσω πλέον ὁμιλίας δι' ἐργασάτια, χωνευτήρια, ἠλεκτρομήχανα, σωλήνας καὶ ὅλα τὰ θαυμαστὰ νεώτερα, τὰ καθιστώοντα τὴν ζωὴν ἡμῶν ταραχώδη καὶ θορυβώδη!...

Τὸ ἀερόστατον προσωρμίσθη εἰς τὴν τελευταίαν ἐναερίον ἀποβάθραν παρὰ τὰ ὄρια τοῦ Ἐθρικοῦ διμερισματος, ἐνῶ ὁ κύριος Σολφατέν πάλιν οὐδεμίαν παρατήρησιν ἔφερεν.

Ἦτον ἡ ἐνάτη ἑσπερινὴ ὥρα, ὅτε οἱ ταξιδιωταὶ ἐπάτησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ Γεώργιος Λωρρὶς ἀμέσως ὠδήγησε τὴν συνδεσίαν του εἰς ἰδιορρυθμὸν τινὰ ἀμαξαν, καθ' ὁλοκληρίαν κητρίνην, καὶ συρομένην ὑπὸ δύο ζωηροτάτων μικρῶν ἵππων.

— ὦ! εἶνε μίᾳ ἀληθῆς ἀμαξᾷ με ἵππους, καθὼς ἐκαίμαι τὰς ὁποίας εἶδον εἰς εἰκόνας παλαιῶν βιβλίων! Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀκόμη! Ὅσα ταξιδιῶσωμεν με ἀμαξαν! ὦ εὐτυχία!...

— Μάλιστα, μέχρι τῆς Κέρνοελ, ἣτις εἶνε χώρα θαυμαστικὴ. Ὅχι ἰδῆτε! Ἄ! εἶσθε ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἐκπλήξεών σας! Ἐν τῷ ἔθρικῷ διμερισματι τῆς Βρεστῆς, δὲν θὰ συναντήσετε ὅσα γνωρίζετε ἐν τῷ βίῳ σας... Ἄλλ' ὅ,τι μὲ ἐκπλήσσει εἶνε, ὅτι ὁ κ. Σολφατέν οὐδὲν περὶ τούτου λέγει, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ σοφοὶ εἶνε τόσον ἀφρημένοι, ὥστε δὲν εἶνε ἀπίθανον καὶ ὁ Σολφατέν νὰ νομίζῃ, ὅτι ἀκόμη εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἀεροστάτου!...

Ἐπὶ δύο ὥρας διήρχοντο δι' ὁδῶν χαρισμάτων, ὅπου τίποτε δὲν τοῖς ἐνεθύμιζε τὰς διακωμώσεις τοῦ νέου πολιτισμοῦ: μικρὰ χωρία ἡσυχα, με στέγας ἐκ καλαμῶν, λοφίσκοι, ἐφ' ὧν εὐρίσκοντο σταυροὶ ἐκ γρανίτου καὶ παρὰ τοὺς πέδας τῶν σταυρῶν ἀνθρωποὶ γεγλυμμένοι ἐπὶ τοῦ βράχου ἐν διαφόροις στάσεσι, καπηλεῖα καὶ ξενοδοχεῖα, ἐπὶ τῆς θύρας τῶν ἐποίων ἐκρέμαντο θύσανοι ἐξ ἰξοῦ, ποίμνια χοίρων φυλασσόμενα ὑπὸ γηραιῶν χοιροβοσκῶν, ὧν ἡ σκιαγραφία διεγράφετο ὡς τι φανταστικόν.

Ἡ Ἐστέλλα κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἐνόμιζεν, ὅτι ἀναιρευέτο.

Ἐπὶ τῶν κατωρλίων δὲ τῶν θυρῶν ἐν τοῖς χωρίοις, γυναῖκες ἐστρεφον τὰ ροδάκια αὐτῶν, καθὼς βλεπομένη εἰς τὰς πηλαιὰς εἰκόνας, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον, γυναῖκες καθήμεναι ἐπὶ τῆς χλόης ἐπλεκον τὴν ἀρχαίαν ἠλακίτην.

(*Ἐπιτετα συνέχεια)



ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

Ὁ Κέκος, ὑπηρετῆς τοῦ Μαυρικίου, ἦτο παιδίον ἀγαθῆς ψυχῆς, ὡς λέγουν. Καί, ναί μὲν ἐφέρετο με κάποιον θάρρος πρὸς τὸν ὑπολοχαγὸν κύριόν του, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἀμειβαῖα εἶναι τὰ πράγματα· ὁ πολὺς ζήλος καὶ ἡ πολλὴ ὑπηρεσία ν' ἀμοιβῶνται με ὀλίγην ὑποχώρησιν τῶν ἐθιμοτυπιῶν ἐκ μέρους τῶν Κυρίων καὶ Κυριῶν.

Καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνουν καὶ μερικαὶ ἀνομιταξὺ τῶν ἱλαροτραγωδία.

Ὁ κ. ὑπολοχαγὸς ἄλλως τε εἶχεν ἀφορμὰς καὶ νὰ εὐγνωμονῇ πρὸς τὸν ὑπηρετὴν στρατιώτην του, διότι τῷ εἶχε δις σώσῃ τὴν ζωὴν του· μίαν φερόν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ἑτέραν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, καταστήσας οὕτως αὐτὸν ἀκαουσῶς εὐτυχῆ.

Ἄλλ' ἡ θεία τοῦ κ. ὑπολοχαγοῦ, ἣτις κατεγίνετο νὰ τὸν στεφανώσῃ, δηλαδὴ νὰ τὸν υποδουλώσῃ καὶ ἦτις καθ' ὄλον τὸν τελευταῖον χειμῶνα τὸν εἶχεν ἀναγκαστικῶς παρ' ἑαυτῆ; Τί νὰ γίνῃ; μήπως ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὸν γυναικωνίτην; Ὁ κληρὸς ἔτυχε καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον ἥρωα, ὅστις ἐν βραχεῖ διαστήματι εὐρέθη περιπεπλεγμένος καὶ ὑποταχμένος τῇ ὠραία ἐξαδέλφῃ του Κιλικία, ὠραία τῇ ἀληθείᾳ καὶ χαριτοδρότῳ κέρῃ.



Προῖαν τινὰ μετέβη μετὰ τῆς θείας του παρὰ τῷ κοσμηματοπώλῃ, τῇ μωδίστῃ καὶ τοῖς ἐμπόροις, ὅπως προμηθευθῶσι τ' ἀπαιτούμενα διὰ τοὺς γάμους. Ἄρα ἔπεται, ὅτι τὰ πράγματα εἶχον προχωρήσῃ.

Καὶ ἐνῶ τὴν ἐπιούσαν ἐσυλλογιζέτο, ὅτι μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας, ἡμέρας ἴσως, ἡ καρδία του ἐ-

μελλε διὰ παντός νὰ κλεισθῇ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ ὅτι ὁ βίος του θὰ περιορίζετο κατὰ πολὺ, μεταξὺ θυρίδων καὶ τειχῶν, κλινῶν καὶ καναπέδων, ἐθιμοτυπιῶν καὶ ὑποχρέωσεων καὶ ὅτι θὰ ἔχανε διὰ παντός τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνην, ἣν ἐν ἀνακτᾷ τις εὐκόλως, ἐσκέφθη, ὅτι ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ὠραίαν ἐξαδέλφην του ἔκμανε χάριν τῆς καλῆς καὶ ἀγαπητῆς του θείας καὶ διὰ πρόσκαιρον εὐχαρίστησιν τοῦ ἑαυτοῦ του δὲν ἦτο ἐπαρκῆς νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀλλαγὴν αὐτῆς τῆς ζωῆς του καὶ τὸν περιορισμὸν εἰς ὃν θὰ ὑπεβάλλετο.



Καὶ εὐτω σκεπτόμενος, ὁ καλὸς τοῦ Κέκος μετὰ τὸ μειδίωμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη, ἀνοίγει ἐλεύθερως τὴν θύραν τοῦ γραφείου του καὶ παρουσιάζεται πρὸ αὐτοῦ. Ἦτον ἡ 9ῃ τῆς πρωίας.

— Ἄθλιε! τῷ λέγει, πῶς σὺ γέλας, ἐνῶ ἐγὼ ὑποφέρω.

— Μὴ... δύο γράμματα ἔφεραν, Κύριε ὑπολοχαγέ, τῷ λέγει καὶ πάλιν, ὑπομειδιῶν.

Ὁ Μαυρικός ἀναγίγει ἀμφοτέρας καὶ ἐν τάχει τὰς ἀναγινώσκει.

Καὶ εἶτα θέτων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀνακράζει ἐξαλλος:

— Τί νὰ κάμω; μὰ τί νὰ κάμω;

Ὁ Κέκος τὸν παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς.

— Κύριε ὑπολοχαγέ...

— Τί; τί εἶπες;

— Τίποτε, κύριε ὑπολοχαγέ.

— Μοῦ ἐφάνη, ὅτι ὠμίλησες.

— Δηλαδὴ, ἤθελα νὰ ἐρωτήσω τί ἔχετε, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα.

— Ἄθλιε!

Καὶ μετὰ μικρὰν σάφην:

— Θέλουν νὰ με στεφανώσουν, Κέκο, ἀνακράζει ὁ ὑπολοχαγός.

Ὁ Κέκος ἐπὶ τοιοῦτῳ ἀκούσματι, ἐκοπᾷ εἰς ζωηροὺς γέλωτας, ὅτε ὁ Μαυρικός ἐμπνέεται, βηματίζει ζωηρῶς κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης καὶ αἰφνης παρατηρῶν αὐτόν, τῷ λέγει:

— Ἐχεις δίκαιον, Κέκο.

— Διατί; κύριε ὑπολοχαγέ.

— Θά μάθης. Είπέ μοι πρώτον, έχεις δυνατούς πόδας;

— Πῶς; τούς γνωρίζεις ὁ κ. ὑπολοχαγός.

— Καλῶς. Στάσου.

Καί κάθεται καὶ γράφει:

«*Αγαπητή μου θεία,*

Ἡ ἐξαδέλφη μου εἶναι πολὺ καλὴ καὶ ὡραία, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὡρίμως, ἀπεφάσισα νὰ μὴ στεφάνωθῶ. Δὲν εἶμαι ἄξιός αὐτῆς. Συγχωρήσατε τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ ἀπαλλάξατέ με τῆς τοιαύτης πράξεως.

Ὁ ἀρρωστημένος σας ἀνεψιὸς
Μαυρίκιος».



Εἶτα ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ὑπηρετὴν του:

— Κέκο, τῷ λέγει, νὰ ὑπάγῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν θείαν μου.

— Καλῶς, Ἄλλὰ, Κύριε ὑπολοχαγέ, τώρα θὰ ἔχῃ ἐξέλθει. Ἄν θέλετε, τὸ ἐσπέρας ἢ αὐριον τὸ πρωί...

— Ὅχι τώρα, πρέπει νὰ τὴν λάβῃ, τὸ ταχύτερον. Ἄλλὰ, θὰ κάμῃς καὶ ἄλλαν ὑπηρεσίαν. Ἐνθυμεῖσάι τὴν κατοικίαν τῆς Λουκίας;

— Ποίας Λουκίας; κύριε ὑπολοχαγέ, δὲν εἶναι τρεῖς;...

— Τῆς Λουκίας τῆς ξανθῆς, τῆς μικρᾶς, ζευγαῖς... ἥτις σοὶ ἔλεγε...

— Ἄ ναι, ξεύρω, μὰ ἀφοῦ ὁ κ. ὑπολοχαγὸς πανδρεύεται;

— Ὅχι, σοῦ λέγω, οὔτε πανδρεύομαι, οὔτε νυμφεύομαι.

— Ὡστε, κύριε ὑπολοχαγέ;

— Δὲν εἶναι δουλειά σου, θὰ μείνω ὅπως ἤμουν ἐλεύθερος, νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω. Λοιπὸν εἰς τὴν Λουκίαν θὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ γραμματάκι, τῆς γράφω, ὅτι δέχομαι καὶ τὸ μεσημέρι νὰ μὲ περιμένῃ νὰ φάγωμεν μαζύ. Ἄλλὰ, πρὶν θὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τῆς εἴπῃς νὰ μὲ περιμένῃ εἰς τὰς ἑνδεκα, τὸ βράδυ.

— Κατάλαβα, κύριε ὑπολοχαγέ, ὅλα θὰ γίνον, τὰ πόδια μου μάρσι! εἰς ἐνέργειαν.

— Καλὰ, ἀλλὰ πρόσεξον νὰ ἐνοήσῃς καλῶς καὶ αὐτὰ ὅπου θὰ σοὶ εἴπω τώρα, νὰ τὰ ἐκτελέσῃς κατὰ γράμμα. Θὰ ὑπάγῃς πρώτον εἰς τὴν ἀνθοπωλίδαν, νὰ λάβῃς μίαν ἀνθοδέσμη, τὴν ὅποیان θὰ περάσω τώρα νὰ ἐκλέξω καὶ θὰ τὴν δώσῃς τῆς Λουκίας. Κατόπιν θὰ μεταβῇς εἰς τῆς Φανῆς, τῆς μοδίστας, ξεύρεις ἐκεῖνης, ἢ ὅποια ἔκαμε τὰ φορέματα τῆς Λιλῆς...

— Ναι, ξεύρω, κύριε ὑπολοχαγέ, μὰ θὰ μοῦ

πῆ πάλιν διὰ τὸν λογαριασμὸν ἐκεῖνο... Ξέρεις...

— Ὅχι, ἀνόητε, ὄχι αὐτὴ ἢ μοδίστα, ἢ ἄλλη, ἢ Φανή, ἥτις ἔχει τὸ ἐργοστάσιόν της εἰς τὴν ὁδόν...

— Ἄ, ναι, ξεύρω, ἀρκεῖ.

— Λοιπὸν θὰ ζητήσῃς κάτι φιγουρίνια, τὰ ὅποια θὰ δώσῃς τῆς Ροζαλίας διὰ τὸ φόρεμα, ὅπου θὰ ἐκλέξῃ, κατάλαβες; εἰς αὐτὴν θὰ ὑπάγῃς κατόπιν καὶ θὰ τῆς εἴπῃς νὰ μὲ περιμένῃ 11—12. κατάλαβες;

— Ναι, ναι, κατάλαβα, κύριε ὑπολοχαγέ, ἄλλο τίποτε ἔχετε; Ἄμ εἰς τῆς κυρίας Ἑλένης τίποτε, αὐτὴν παραπονεμένην θὰ τὴν ἀφήσετε, κύρ ὑπολοχαγέ;

— Οὐφ, μ' ἐσκότισε, καλὰ, στάσου, (γράφει) νὰ δῶτε τῆς τούτο, κύτταξε μὴ κάμῃς λάθος.

— Ἐννοια σου, Κύριε ὑπολοχαγέ, θὰ τὰ καταφέρω καλὰ. ἔπειτα ἢ πρώτη φορά εἶναι, ὅπου θὰ πηγαίνω εἰς τὰς κυρίας;

— Αἶ, καλὰ, ὀλίγα λόγια. Καὶ ἅμα τελειώσῃς τὰ παραγγελίας μου, θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν στρατῶνα νὰ πάρῃς τὸν μανδύαν μου, ὑστερον θὰ μοῦ παραγγείλῃς εἰς τὸ θέατρον νὰ μοῦ κρατήσουν κάθισμα εἰς τὸ δεύτερον θρανίον καὶ κατόπιν νὰ καθάρῃς καλὰ τὴν στολὴν μου καὶ τὰ ὑποδήματά μου.

— Μάλιστα, Κύριε ὑπολοχαγέ.

— Αἶ, τώρα ἐγὼ ἐξέρχομαι καὶ σὺ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν πηγαίνεις κατὰ σειράν εἰς τὰς παραγγελίας, ὅπως σοὶ εἶπα.

— Μάλιστα, Κύριε ὑπολοχαγέ.

Ὁ Μαυρίκιος μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν· καὶ ὁ Κέκος μείνας μόνος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Τί θὰ τραβήξουν πάλιν τὰ ποδαράκια μου, κάθε ἡμέραν εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἴδια τρεχάματα ἀπὸ τὴν Λίτσα εἰς τὴν Ἰουλίαν, ἀπὸ τὴν Ροζαλίαν εἰς τὴν Ἑλενίτσα καὶ ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν εἰς τὴν Κατινίτσα. Ἄμ δὲν θὰ πανδρευθῆς, νὰ ἡσυχάσω καὶ ἐγώ;



Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐξέρχεται καὶ ὁ Κέκος καὶ μεταβὰς εἰς τὴν ἀνθοπωλίδαν εὐρίσκει τὸν κύριόν του, ὅστις κατεγίνετο ἐκεῖ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀνθοδέσμης. Ἀμέσως δὲ λαβὼν ταύτην σπεύδει εἰς τὴν θείαν τοῦ Μαυρίκιου, ὅπου ἀφίνει τὴν ἀνθοδέσμη καὶ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Λουκίας. Εἶτα σπεύδει εἰς τὴν Φανῆν καὶ λαμβάνει τὰ

φιγουρίνια, τὰ ὅποια δίδει εἰς τὴν Λουκίαν μετὰ τῆς ἐπιστολῆς τῆς θείας τοῦ Μαυρίκιου καὶ εἶτα μεταβαίνει εἰς τὴν Ροζαλίαν καὶ τῆς δίδει τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἑλένης.

Οὕτω, ὁ πτωχὸς στρατιώτης, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ νομίζων, ὅτι ἐκτελεῖ κατὰ γράμμα τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, τὰ κάμει θάλασσα, καὶ ἐκθέτει αὐτὸν εἰς τὴν χειροτέραν κατηγορίαν. Εἶτα δὲ μετέβη εἰς τὸν στρατῶνα διὰ τὸν μανδύαν καὶ εἰς τὸ θέατρον διὰ τὴν θέσιν τοῦ καθίσματος, μεθ' ὃ ἐλευσεν καὶ κατακόπος ἐκ τῶν δρόμων καὶ τῆς κοπώσεως, ἐπιστρέφει ὡς καλὸς καὶ πιστὸς ὑπηρετῆς εἰς τὴν οἰκίαν νὰ καθάρῃ καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ κυρίου του.

Ὁ ὑπολοχαγὸς κ. Μαυρίκιος ἐλπίζων εἰς τὴν καλὴν διοργάνωσιν τῶν διασκεδάσεων τῆς ἡμέρας ταύτης, μετέβη τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Λουκίας νὰ γευματίσῃ ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἢ ἐκπληξίς του, ὅταν καθ' ἣν ὥραν ἔπινε καμπανίτην εἰς τὴν ὕψειν της, αὐτὴ τῷ λέγει:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Μαυρίκιε, διὰ τὰ φιγουρίνια, ὅπου μοῦ ἐστέλατε διὰ νὰ ἐκλέξω τὸ φόρεμα τῆς ἐποχῆς, πλὴν δὲν βλέπω τὸν λόγον, διατὶ μοῦ γράφετε, ἔβην ὡς πρὸς θείαν σας νὰ σὰς ἀπαλλάξω τῶν προσεχῶν μετὰ τῆς ἀνεψίας τῆς γάμων σας. Θέλετε εὐσχήμως νὰ νυμφευθῆτε; καὶ φοβεῖσθε νὰ μοῦ τὸ εἴπητε;

— Ὡ, διάβολε, ὁ Κέκος! καὶ ποῦ νὰ ἐδώσε τὸ γράμμα τῆς Λουκίας μετὰ τὴν ἀνθοδέσμη;

Μεταβαίνει τὴν νύκτα παρὰ τῆ Ροζαλίαν καὶ αὐτὴ σπεύδει πρὸς συνάντησίν του.

— Κυρία μου, τὰ σεβίσματά μου, τῆ λέγει ὑποκλινόμενος, ὁ Μαυρίκιος!

— Κύριε, δὲν σὰς γνωρίζω, τῷ ἀπαντᾷ αὐτὴ, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἢ Ἑλένη, πρὸς τὴν ὅποیان τόσον τρυφερῶς γράφετε.

— Ὡ, διάβολε, τί μοῦ ἔκαμεν αὐτὸς ὁ ἄθλιος ὁ Κέκος καὶ ἀπέρχεται κατησχυμένος ἐκεῖθεν, μετὰ ἀπόφασιν νὰ μεταβῇ παρὰ τῆς θείας του, νὰ μάθῃ ποίαν ἐπιστολὴν ἀφῆκεν ἐκεῖ καὶ τί ἐντύπωσιν ἔκαμεν. Ἄλλὰ μόνος εἰσῆρχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ της, βλέπει τὴν ἐξαδέλφην του καὶ μνηστὴν καὶ σταματᾷ αὐτὴν, ὅπως τὴν χαιρετήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνη λαβῶσα γινώσκων τῆς πρὸς τὴν Λουκίαν ἐπιστολῆς τοῦ Μαυρίκιου, ἣν ὁ ὑπηρετῆς του κατὰ λάθος ἀφῆκεν εἰς τὴν θείαν της τὴν πρωίαν, ὅτε καὶ αὐτὴ ἦτον ἐκεῖ, τῷ λέγει ἀποτόμως:

— Κύριε, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὲ θεωρῆτε ξένην, εἰ δὲ γάμοι μας δὲν θὰ γίνον, σὰς ἀρκεῖ, νομίζω, ἢ Λουκία σας.

— Ὡ, διάβολε, ἀνακραεῖ καὶ ἐκ τρίτου ὁ Μαυρίκιος, μόνος ἀπεχωρίσθη τῆς ἐξαδέλφης, τί εἶναι αὐτὰ ὅπου μοῦ ἔκαμεν αὐτὸς ὁ ἄθλιος ὑπηρετῆς μου, θὰ ὑπάγω νὰ τὸν πνίξω. Καὶ ὄντως ἐσπευσμένως καὶ καταπόρφυρος ἐκ θυμοῦ διευθύνεται εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου προχωρήσας πρὸς τὸν Κέκον, λαμβάνει αὐτὸν ἐκ τοῦ ὤτιου καὶ τῷ λέγει:

— Ἄθλιε! εἶσαι ἄξιος ἀγχόνης, θὰ σὲ τουφεκίσω ἀμέσως.

— Διατὶ, κύριε ὑπολοχαγέ;

— Βρὲ τί μοῦ ἔκαμες; διατὶ ἐδώσες τὴν ἀνθοδέσμη εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου;

— Μὰ ξεύρω γὼ, διότι ἦτο ὡραϊστία.

— Μπᾶ; εἶσαι; καὶ τὰ φιγουρίνια;

— Εἰς τὴν ἰδίαν, εἰς τὰ φορέματα τοῦ γάμου, εἰ θὰ πανδρευθῆτε;

— Ἄθλιε! καὶ τὴν ἐπιστολὴν τῆς θείας μου;

— Ξέρω καὶ ἐγὼ, τώρα; δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ βεβαίως τὴν ἐδώσα ὅπου ἦτο συμφέρον σας, διότι ἐγὼ οὐδέποτε πράττω τί ἢ πρὸς ὀφείλο; πάντοτε τοῦ κυρίου μου.

Ὁ Μαυρίκιος πρὸς στιγμὴν τῆ ἐτίναξε καλὰ τὰ ὦτα, ἀλλ' εἶτα σκεφθεὶς ὡριμώτερον ὅτι τὸν ἀπῆλλαξε τριῶν θηρίων καὶ λαβῶν ἄλλην στάσιν:

— Ἐχεις δίκαιον, τῷ λέγει, καλῶς ἐπραξες καὶ θὰ σὲ ἀντομείψω. Μὲ ἔσωσας ἀπὸ τέσσαρα τέρατα, ἀπὸ τέσσαρας ὀφείας, εἴτινες ἀναμφιβόλως θὰ μὲ κατέτρωγον καὶ ὡς παρατηρῶ μετ' ἐκπλήξεως ἤδη, εἶναι ἢ τρίτη φορά, ὅπου μοῦ σώσεις τὴν ζωὴν.

Ἐύγε σοῦ, Κέκο μου!

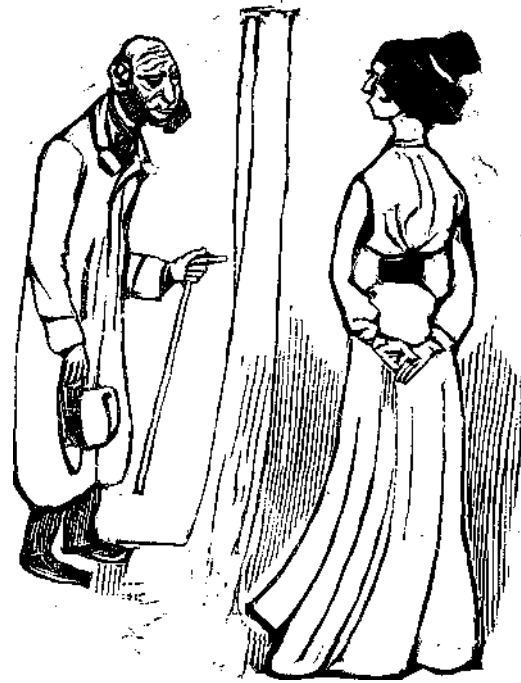
Σ' εὐχαριστῶ! Σ' εὐγνωμῶ! φίλε μου!

Καὶ ὁ δυστυχὴς Κέκος μετὰ παραδοξότητος τὸν ἤκουε μέχρι τέλους, τρίτων τὰ ὦτα του, ὅτε καὶ αὐτὸς τῷ ἀπαντᾷ θριαμβευτικῶς:

— Ἐχει καλῶς, Κύριε ὑπολοχαγέ, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι καὶ σοῦ κάμνω καλὸ, χωρὶς νὰ τὸ ξεύρω εἶμαι κ' ἐγὼ εὐχαριστημένος.

Ροδς





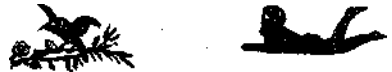
Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΤΟΙΝΗ ΕΟΡΤΗΣ

— Καλή μέρα σας και γιατί ήλθατε, Ιατρέ;
 — Νά ιδω, αν ή μητέρα σας είναι καλείτερα.
 — Ω, βεβαίως είναι πολύ καλείτερον σήμερον;
 — Δύναμαι λοιπόν νά τήν ιδω.
 — Όχι Ιατρέ, εδώ πλέον, εις τό νεκροταφείον
 όπου τήν ἐπήγαμεν σήμερον...

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ



“Ότε ο Ναπολέων ήτο αξιωματικός ἀπλοῦς τοῦ πυροβολικοῦ ἔτυχεν ἐν συναναστροφῇ, καθ’ ἣν Πρωσσοσ τις αξιωματικός καυχόμενος ἔλεγεν, ὅτι οἱ συμπολίται του πάντοτε ἐπολέμουν ὑπὲρ τῆς δόξης, ἐνῶ οἱ Γάλλοι ὑπὲρ τοῦ χρήματος.
 — Ὁρθῶς ἐμιλεῖς, τῷ λέγει ὁ Ναπολέων, ἕκαστος μάχεται διὰ ν’ ἀποκτήσῃ, ὅ,τι δὲν ἔχει.



Ἡ σκηνὴ ἐντὸς ἰπποσιδηροδρόμου.
 Τὸ τραῖνον εἶνε πλήρες. Αἰφνης ἀνέρχονται τρεῖς κυριαί, καὶ θέσεως μὴ ὑπαρχούσης, ἵστανται εἰς τὸν διάδρομον. Εἰς κύριος, ὁ νεώτερος, θέλων ν’ ἀποφύγῃ τὸ φοβερὸν ἔθμιον, νά παραχωρήσῃ δηλαδὴ τὴν θέσιν του, μειδιῶν καὶ ἐγεγρόμενος, λέγει αὐταῖς:
 Κυριαί, ὑπάρχει μία θέσις διὰ τὴν πλέον ἡλικιωμένην ἐξ ὑμῶν.
 Αἱ κυριαί μένουσιν ἀκίνητοι καὶ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας μεγαλοπρεπείας.
 Ὁ κύριος ὑποκλίνεται, μειδιᾷ καὶ ἐπανακάθηται εὐχαριστημένος



Εἰς τὸ θέατρον Βαριετῆ παριστάνετο προχθὲς μακρὸν τι δράμα, λιαν ἀνιαρὸν καὶ πληκτικόν. Ὁ κόσμος χασμάται πλέον καὶ ἐνῶ πλησιάζει τὸ τέλος τῆς τρίτης πράξεως, τὸ δραματικὸν ἐνδιαφέρον ἀκόμη δὲν ἤρξαστο.

Αἰφνης γίνεται μονομαχία καὶ φονεύεται ἐν ἐκ τῶν προσώπων.

— Τέλος πάντων, ἀναφωνεῖ ὁ ἀνυπομονώτερος ἴσως τῶν θεατῶν, ἐτελείωσεν ὁ ἕνας. Δὲν ὑπάρχει φόβος νά ὀμιλήσῃ πλέον!



— Ἡρώτησέ τις τὸν περίφημον ἰατρὸν Χ... ποῖαν γνώμην ἔχει περὶ τοῦ ἀψυθίου.
 — Κακίστην! ἀπεκρίθη ὁ ἐπιφανὴς ἰατρός.
 — Καὶ ὅμως ἀνοίγει τὴν βρεξίν.
 — Πιθανόν, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι τίποτε δὲν πρέπει ν’ ἀνοίγωμεν μετ’ ἀντικλείδας!



Ὁ δεκανεὺς Καραβάνας διὰ νά κάμῃ περισσοτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ἐξαδέλφην του, ἐνεδύθη πολιτικὰ διὰ νά τήν συναντήσῃ εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον. Ἀλλὰ κατὰ κακίην του τύχην συναντᾶται ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἐπιλοχίου του, καὶ διὰ ν’ ἀποφύγῃ τὰ βλέμματα αὐτοῦ, κρύπτεται ὀπισθεν ἐνὸς δένδρου.

Τὴν ἐπομένην ὁ δεκανεὺς ἦτον ἐγγεγραμμένος εἰς τὴν ἀναφορὰν.

Ὁ λοχαγός: Δὲν μοῦ λέγεις, δεκανέα, πῶς συνέβη καὶ σὲ εἶδε ὁ ἐπιλοχίας σου μετ’ ἀποφύγῃ;

Ὁ δεκανεὺς: Τὸ δένδρον, κύριε λοχαγέ, δὲν ἦτον ἀρκετὰ παχὺ καὶ... μετ’ εἶδε.



Μεταξὺ τοῦ ἰατροῦ καὶ τῆς κ. Φ. ἥτις πρόκειται νά ὑποστῇ ἐγχείρησιν ἐπὶ τῆς κνήμης.

— Καὶ θά φαίνεται ἡ οὐλή ἰατρέ, μετὰ τὴν ἐγχείρησιν;

— Αὐτό, κυρία μου ἐξαρτᾶται... ἀπὸ σᾶς.



— Κατηγορούμενε, ἐκλεψες πέντε δεμάτια ἄμυρο, ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ κατ’ ἐγγέλωντος. Τί σὲ ἠνάγκασε εἰς τοῦτο;

— Ἡ πείνα, κύριε πρόεδρε.



Ἡ μαμμά. Γιατί παιδί μου, ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν ὀμιλίαν εἰς τὰ παιδάκια καὶ ὄχι εἰς ταῖς γάτας, τοὺς κύνας κ.τ.λ.

Ὁ μικρός. Διὰ νά φωνάζουν ὅταν τὰ πλένουν.



Εἰς τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων τοῦ σιδηροδρόμου.

— Τὸ κορίτσι σου, Κυρία μου, εἶναι μεγάλο. Δὲν εἶναι διὰ μισὸ εἰσιτήριο.

— Μπά, καινούργιες μὸδες βγάνετε, τώρα; .. Ἀπὸ τότε ποῦ βγήκαν οἱ σιδηροδρομοί, μισὸ εἰσιτήριο τῆς πληρώνας.



Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ καινίζει εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ τεμαχίου πλησιάζει τις καὶ ἐρωτᾷ ἕνα τῶν μουσικῶν:

— Τί κομᾶτί ἐπαίζατε τώρα;
 — Τὸ νούμερο ἐννέα, ἀπαντᾷ ὁ μουσικός, ἀφελῶς.



Εἰς τὸ δικαστήριον.

— Κατηγορούμενε, ποῖον ἐλάττωμα σὲ ἔφερε ἐδῶ;
 — Δὲν ἦτο ἐλάττωμα, Κύριε πρόεδρε, ἦτο χωροφύλαξ.



Ἔ γίνεται λόγος δι’ ἐν ὄρολογίον τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως, τὸ ὅποιοι ἐκάστην ὥραν σημειοῖ διὰ μιᾶς πιστολιάς.

— Διὰ νά σκοτώνῃ τῆς ὄρας τοῦ, ἀναμφιβόλως, προσεπιλέγει τις πάνυ εὐφρῶς.



Εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομείον.

Ὁ ἰατρός. Ἐξτάζει ἕνα νεοσύλλεκτον.
 — Ποῦ ὑποτίμας τραυματισμοῦ, τὴν ἐρωτᾷ.
 — Εἰς τὸν στρατῶνα, Καπετανίε, τὸ ἀπάντη.



Ὁ κ. Ἀγαθόπουλος ἐξετάζει μετ’ ἀθημονίας τὸ ὄρολόγιόν του.

— Δὲν ἔχω νά καταλάβω, ἔλεγε πρὸς τὴν γυναῖκα του, τί ἔπαθε σήμερον τὸ ὄρολόγιόν μου, νομίζω, πῶς θέλει καθαρίσμα.

— Ὅχι μπαμπά, ἀποκρίνεται ἀμέσως ἡ μικρὰ Ἐλενίτσα, εἶναι πολὺ καθαρὸν. Τὸ πρῶτὸ εἶχα μιστὴ ὥρα εἰς τὴ λεκάνη μετ’ τὸ νερό.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

«Αττικὴ» εἶνε ὁ τίτλος τῆς νέας κατὰ Κυριακὴν ἐκδομένης εἰκονογραφημένης εφημερίδος.

Πρόγραμμα ἔχει τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ πολιτικοῦ φρονήματος, τὴν καινοτομίαν τὴν ποικιλίαν καὶ τὸ ἐπιλεκτὸν τῆς ὕλης. Συγκεντρῶ τοὺς διασημοτέρους καλλίμους.

Ἰδιοκτήτης Ἰωαν. Νιώτης.

Διευθυντής Δ. Καλογερόπουλος.

Συνδρομαὶ προκληρωταὶ ἐν Ἑλλάδι δρχ. 6

» ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 6

Γραφεῖα — Ὁδὸς Πινακωτῶν 22α Ἀθήναι.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟῦ ΛΕΞΙΚΟῦ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ. Ἐξέδοθη τὸ 13ον τεῦχος. Περιέχον διπλοὺν πίνακα τῆς Ζακύνθου καὶ ἄρθρα ἀπὸ τοῦ «Ἰωαννίδης» μέχρι τοῦ «Καρναβάδ», ἐξ ὧν ὡς μεγαλειότερα ἀναφέρονται τὰ Καισάρεια, Καλλιγιάς, Καλλισπίρης, Κανελλόπουλος, Καραπάνος. Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται ἐν μὲν ταῖς Ἀθήναις λ. 80, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις λ. 90: καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δρ. 1. Ἐκδόται Μπῆκ καὶ Μπῆρτ Ἀθήναι.

Grande Epicerie et Bar.

E. J. DELYANNIS ALEXANDRIE

VINS FINS DE FRANCE ET DE GRÈCE
 LIQUEURS BISCUITS HUILE D' OLIVE EXTRA
 COGNAC LEGUMES SECS

FROMAGES DE TOUTES SORTES

BEURRE DE MILLAN

PATES ALIMENTAIRES — CONSERVES

STOUT BIERE

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

«ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ»

Μεγάλη Ὁδὸς τοῦ Πέραν Ἀρ. 258.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Νεόδημιον καὶ πεντηκοντάτον Κατάστημα ἐναντι τοῦ

Γαλατῶ-Σφατοῦ

Εὐρύχωρα καὶ εὐάερα δωμάτια.

Θία δελτικὴ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ βοσπόρου καὶ τῶν Πριγκιπώνων.

Δασκός καὶ πρόβριμος ὄπηρεσία

ἀγαθὰ κρημνίσματα

Ἀποθήκη πάντοτε εὐδουσι αἰνῶν.

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ Ἀδ. Παπαδοπούλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

74. Αίνιγμα

Ἄν τὸ πρῶτον μου θελήσης
κατὰ τῶν παθῶν νά στήσης.

Ἡ τιμὴ σου μακαρία
καὶ ἡ δόξα αἰωνία

Ἄν τὸ δεύτερόν μου δῶς
ὡς ἐντέλλεται ὁ νόμος
δὲν πληρώσης, τί προσμένεις;
εἰς τὴν φυλακὴν ἐμβαίνεις.

Εἶμαι ὄνομα τὸ ὄλον
καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν δυσκόλων
μὲ εὕρισκεις εἰς τὸν κλῆρον
μεταξὺ τῶν καλογήρων.

75. Αίνιγμα

Κακούργος μάνας εἶμαι γιός
καὶ τέκνον τοῦ Ἥλιου
ἂν μὲ φιλήσῃ ἡ μάνα μου
στεροῦμαι πιὰ τοῦ βίου.

76. Γρίφος

Οἱ Πεύς τιντῖ1 2βα τὸν παάμον.

77. Γρίφος

Ωε δ= ιτωσε Φαί βρετ1.

78. Γρίφος

1ου κατὰ κληθ1 πυῖον τον † σου.

79. Γρίφος

8110 αηθ1 εφτη χηανός τ1 δι υγαπ11.

Σαγείκα

B. I. Πρώτοπαπῆς.

ΑΓΓΕΛΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

21ου ΤΕΥΧΟΥΣ

64. Περι—κλεις = Περικλής

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰατρίδης ἐκ Λαρίσης, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Δ. Πατρίκιος ἐκ Πειραιῶς, ἡ Δίς Κική Μερλοπούλου ἐκ Πειραιῶς, ἡ Δίς Φοφῶ Στουρνάρα ἐκ Καλαμῶν καὶ ὁ κ. Ἀνδρέας Βουλγαριδῆς ἐκ Βουκουρεστίου.

65. Φαικρός εἶνε ὠρατός

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰατρίδης ἐκ Λαρίσης ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Δ. Πατρίκιος ἐκ Πειραιῶς, ἡ Δίς Φοφῶ Στουρνάρα ἐκ Καλαμῶν, ὁ κ. Ἀνδρέας Βουλγαριδῆς ἐκ Βουκουρεστίου καὶ ὁ κ. Β. Πρωτοπαπῆς ἐκ Σαγείκων.

66. Ὁ ἄλιος καίει

Ἔλυσαν αὐτὸ πάντες οἱ προηγούμενοι.

67. Ἡ κόλασις εἶνε τρομερὰ

Ἔλυσαν αὐτὸ πάντες οἱ προηγούμενοι.
Τὰ ὑπ' ἀρ. 60, 61, 62 καὶ 63 ἔλυσε καὶ ὁ κ. Π. Π. Χαντζάκος ἐξ Οὐατλαυπῆ.

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Γ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΡΙΚΚΑΛΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Κατασκευάζονται ἑλα τὰ εἶδη τῶν ποτῶν, ἰδίως
κονιάκ, οὐζο, ρακίον καὶ ρούμιον ἀρίστης ποιότητος.
Κατανάλωσις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ
ΜΕΓΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

ΔΡΑΚΟΥ Γ ΔΡΑΚΟΥ

ΕΝ ΣΥΡΩΙ

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. Ἄρώματα, σάπωνες, ὑποκάμισα καὶ κολλάρια, χειρόκτια, ράβδοι, ὀμβρέλλαι, καθίσματα Βιέννης, θούρτσαι, παγινίδια παιδῶν, χαρτοφυλάκια, σιγαροθήκαι, σπόγγοι, σοκολάτα, μπισκότα, κονσέρβαι καὶ διάφορα ἄλλα ψιλλικά.
Εἰς τιμὰς μετρίας. Περιποίησις ἐκτακτος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Π. Σ. Πάτρας. Σᾶς ἀπεστείλαμε ταχυδρομικῶς κείμενα ἀγγλικά πρὸς μετάφρασιν. — Κ. Ε. Δ. Σὺ ρ ο ν. Αἱ λύσεις τῶν πνευμ. ασκήσ. δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ δὲν εἴσθε συνδρομητῆς τοῦ περιοδικοῦ μας. Μόνον οἱ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενείᾳ ὑμεῖς ἔχουσι τὸ τοιοῦτον δικαίωμα. — Ι. Κ. Ὁ δ υ σ σ ὄ ν. Ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ φίλου μας βιομηχάνου διὰ τὴν Διεθνή ἔχθεσιν δεχόμεθα, ταχυδ. γράφομεν. — Μ. Χ. Σ. Ἀ θ η ν α ι (;). Διηγηματίον σας ἐλήφθη. Δυστυχῶς δὲν ἐνεκρίθη πρὸς δημοσίευσιν, τοὺς δε πρὸς τοῦτο λόγους παραθέτομεν διὰ νὰ λάβωσι καὶ ἄλλοι ἰδέαν τινὰ τοῦ διηγηματογράφου. Καὶ ἐκ πρώτης ἀναγνώσεως ἀντιλαμβάνεσθε ἀπλῶς μίαν ἀτελῆ πλοκὴν, ἐνφ. τὸ ὕφος, τὸ ὕφος ὅπερ καὶ εἰς τὸ ἀτελέστερον θεῖμα δύναται νὰ δώσῃ ζωὴν καὶ χάριν εἰς τὸ διηγημά σας, εἶνε μῆδαμνόν. Αἱ προτάσεις σας μικραὶ καὶ ἀνευδυνάμειως καὶ ὕφους. Λάθη δὲ ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῶν διηγουμένων, ἄπειρα. Π. χ. Πῶς εἶνε δυνατόν, μία κόρη ὠραιόπατη, δεκαοκταέτις καὶ δὴ καλλίστης οἰκογενείας, μὲν νὰ ἔρχηται εἰς περιπάτους καὶ τόσον μακρυνούς καὶ μάλιστα σιδηροδρομικῶς καὶ νὰ κήθηται εἰς κεντρικώτατον καφφεῖον, μέσῳ κόσμου ἀπείρου καὶ ὅπερ σπουδαιότερον ν' ἀναγνώσκῃ μικρὸν τι βιβλίον. Καὶ νὰ εἴπητε, ὅτι δὲν ἐφοβεῖτο μήπως τῇ συμβῆ τίποτε; Ἀλλὰ, καθὼς μᾶς ἱστορεῖτε, τῇ συνόδῃσαν πλείστα ὄσα. Καὶ λιποθυμῆι κατόπιν μιᾶς αὐτοκτονίας, λαβούσης χώραν ἐν ὑπαίθρῳ, παρὰ τὸ καφφεῖον καὶ εἰς μίαν τοιαύτην ὄραν ἐν τῷ μέσῳ τόσον κόσμου! Καὶ μεταφέρεται εἰς οἰκίαν νέου ἱατροῦ καὶ μένει μόνη τῆς εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετ' αὐτοῦ, μόνη! Καὶ ἐξυπνᾷ καὶ οὐδόλως τρεῖσεται διὰ τὸ τοιοῦτον. εὕρισκομένη εἰς τοιαύτην θέσιν καὶ ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀρχίζει ὀμιλίαν μετὸν ἱατρὸν! κ.τ.λ. κ.τ.λ. Τὸ διηγημά θέλει τὴν προσοχὴν, ὅσην καὶ ἐν ἐπιστημονικῶν ἄρθρον. Τὸ διηγεῖσθαι ἐστὶ συγγράφειν. Καὶ τὸ συγγράφειν ἐξαρτάται ἐκ τοῦ ἐπίστασθαι. Μὴ ἀτελεπίζεσθε. — Γ. Κ. Ὁ δ η σ σ ὄ ν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν ἀμφοτέρω εὐχαριστικῶς. — Γ. Τ. Δ ο υ ρ δ ἄ ν Ν α τ ἄ λ η ς. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἤδη αὐτόθι ὡς καὶ διευθ. Ἐνοδοχείου. Ἐστεῖλαμεν καὶ γραμματόσημα. Ἀναμένομεν νεωτέρων. — Ἀδ. Β. Κ α β α χ λ ῆ. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ταχυδρομικῶς γράφομεν — Δ. Σ. Κ ο ν σ τ ἄ ν τ σ α ν. Ἐπιστολὴ καὶ φωτογραφία ἐλήφθη. Ἀναμένομεν καὶ ἐτέρας. — Η. Μ. Α. Ἐ ρ ο υ σ α λ ῆ μ. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Θ. Κ. Μ ε λ ῖ τ η ν. Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένου ἐλήφθη. Ἀπηγγέλισαμεν ὑμῖν. — Κ. Δ. Μ ε σ σ ο λ ὄ γ γ ι ο ν. Δῶρον σταλήσεται ὑμῖν προσεχῆ ἐβδομάδα, καθὼςον ταῦτα στέλλονται κατὰ σειράν ἐξαχθέντων λαχῶν καὶ πληθῶρας ἀποστολῶν. —